

وَمِنْ قَوْلِ الْوَرَّانِ الْوَلِيمِ "وَدَعَا بِهِ"

الْبَيْتِ بِأَمْلَةٍ نَادَتْ بِهِ أَعْلَمُ

وَأَمْتُ عَالِمِ الْغَيْبِ رَحِمَةُ

طَبَرِ الْيَقِينِ لِقَوْلِهِ "بِأَمْلَةٍ نَادَتْ بِهِ"

B. 96

١٦	٢	٥	٢٦
٤	٢٦	٦٦	٢
٥	٢	٢	٦٦
١	٢٦	٢٦	١

جِسْمُ الْهَرَمِ يَا عَلَمُ السِّرِّ وَالْجَوِيَّ يَا كَاسِمُ

وَاللَّوِيَّ أَكْشَمُ عَيْنِ الشَّيْءِ وَالْوَادِيَّ

مَرْحَمُكَ يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ

وَأَفْخَعُ عَيْنِي يَا حَمْدُكَ

إِلَى الْحُرِّ وَالسَّيْرِ يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ

مَنْ الدُّخَانُ وَالْيَدِ وَالْهَيْطُ يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ

يَا دَاوُدَ وَطَلْحَةَ يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ

يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ يَا حَمْدُكَ

بجودهم من غريب

٥

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مَدَدَ اللَّهُ مَدَدَ اللَّهِ أَلْعَلَّ الْعَظِيمِ وَصَدَقَ
رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْكَرِيمُ إِلَى الْعَلِيمِ
إِلَى الْكَرِيمِ إِلَى الدَّائِمِ إِلَى الْغَائِمِ
إِلَى الدَّالِ لَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ
وَلَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ
وَالْكَمَالِ وَالْأَلَاءِ الْجَسَامِ وَالْمُسْتِ
الْعَظِيمِ الَّذِي لَا يَسْخُ لَهُ شَيْءٌ عَنْ
شَيْءٍ كَانَتْ اللَّهُ لَا مَكَاتَ وَلَا وَقْتُ

وَالْآخِرَ مَاتَ وَلَمْ يَأْسَ وَلَا حِلَّ وَبَعْدَ
خَلْقِهِ الْمَكَاتِ الَّذِي لَمْ يَتَغَيَّرْ عَمَّا كَانَ
فَتَبَارَكَ اللَّهُ أَحْسَنُ الْمَالِقِينَ
وَأَحْكَمُ الْمَاكِينَ وَأَسْرَعَ الْمَا
سِيِينَ وَأَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ اللَّهُمَّ ارْزُقْنَا
بِالْقُرْآنِ الْعَظِيمِ وَارْزُقْنَا بِالْآيَاتِ
الَّذِي كَرَّمَهُ بِكُمُوتِ الْقُرْآنِ
وَأَنْجَاوْزَعْنَا مَا كَانَ فِي تِلْكَ الْقُرْآنِ
مِنْ خَطَايَا وَنِسْيَانٍ أَوْ تَحَرُّفٍ كَلِمَةٍ

مَنْ مَوَاضِعًا بِأَوْ تَعْدِ أَمْرًا وَتَاخِصًا
أَوْ مَسَادَاتٍ أَوْ نَقَصَاتٍ عَلَى خَبَرٍ مَا لَمْ
لَهُ أَوْ مَرِيبٍ أَوْ شَكٍّ أَوْ سَهْوٍ أَوْ سَوْءٍ
الِاحْتِسَابَاتِ أَوْ تَعَجُّلٍ عِنْدَ تَلَاوِيهِ الْقُرْآنِ
أَوْ كَسَلٍ أَوْ شُرْعَةٍ أَوْ مَرِيعِ إِسَابٍ أَوْ
وَقُوفٍ بَغَيْرِ وَقْفٍ أَوْ إِدْغَامٍ بِغَيْرِ
مَدِّ غَيْرِ أَوْ إِظْهَارٍ بِغَيْرِ الْبَيَانِ أَوْ مَدٍّ
أَوْ شَدِيدٍ أَوْ مَدٍّ أَوْ حَزْمٍ أَوْ
غَرَابٍ بِغَيْرِ مَا كَانَ كَثْبَةً فِيهِ

أَفْتَقِلْهُ وَقَوِّبْ عِنْدَ آيَاتِ رَحْمَتِهِ أَوْ
آيَاتِ عَذَابٍ فَاغْفِرْ لَنَا يَا رَبِّ فَالْثُبْنَا
مَعَ الشَّاهِدِ ثَبِّتِ اللَّهُمَّ أَوْزُقْنَا بِكُلِّ
حَرْفٍ مِنَ الْقُرْآنِ حَلَاوَةً بِكُلِّ كَلِمَةٍ
كَرَامَةً وَبِكُلِّ سُورَةٍ سَلَامَةً وَ
بِكُلِّ آيَةٍ سَعَادَةً وَبِكُلِّ جُزْءٍ حُسْنًا
اللَّهُمَّ نَوِّرْ قُلُوبَنَا بِالْقُرْآنِ وَزَيِّنْ
أَلْسِنَتَنَا بِالْقُرْآنِ وَحَسِّنْ إِخْلَاقَنَا بِالْ
قُرْآنِ وَتَتِمِّمْ لَنَا عَمَلَ الدُّنْيَا وَعَمَلَ

الْآخِرَةِ بِالْعُرَّانِ وَأَدْخِلْنَا الْجَنَّةَ بِالتَّوَرَانِ
اللَّهُمَّ اجْعَلِ الْعُرَّانَ فِي الدُّنْيَا قَرْنًا وَفِي
الْآخِرَةِ نِسَاءً وَفِي الْعِلْمَةِ مَا حِبَّ وَعَلَى
لِصِّرَاطِ نَوْبَةٍ وَأَوِي الْجَنَّةِ رَفِيقًا وَمِنَ النَّارِ
مَسِيرًا وَحَاجَبًا وَإِلَى الْخَيْرَاتِ كُلِّهَا
وَلَيْلًا فَانْكِتُبْنَا مَعَ عَلَى التَّامِّ وَالْكَمَالِ
فَالْجَمَالِ وَارْتَقِنَا الْأَدَاءَ بِالتَّغْلِبِ
وَاللِّسَانِ وَحَبِّ الْخَيْرِ وَالشَّهَادَةِ
وَالْبَشِيرَةِ مَعَ الْإِيمَانِ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى

خَيْرَ خَلْقِهِ سُبْحَانَكَ وَنَبِيِّنَا وَشَفِيعِنَا وَ
حَبِيبِنَا وَمُحِبِّ بَنَانِ وَمَوْلَانَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى
آلِ مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا
يَرْحَمُكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَيْنَا وَارْزُقْنَا بِكَ مَا
يَارِؤُكَ لِبَيْتِكَ وَمَحْمُومٌ لِبَيْتِكَ وَاسْتَفْعُ
لِسُؤْدَتِكَ فَالْكَرِيمُ لِبَيْتِكَ وَارْغَبْ لِبَيْتِكَ
وَإِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ
اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ

بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ
بِقُدْرَتِكَ يَا إِلَهَ الْوَكِيلِ وَ

أَخِي مُحَمَّدٌ حَامِدٌ وَمَحْمُودٌ وَفَاسِمٌ وَمُعَاقِبٌ وَخَاتِمٌ وَ
حَاشِرٌ بِفَاتِحِ كَاجٍ دَائِعٍ شَاهِدٌ سِرَاجٍ بَشِيرٌ
مُبِيرٌ نَذِيرٌ مُقَدِّمٌ مُؤَخَّرٌ مُقَدِّمٌ مُؤَخَّرٌ
مُرْسُولٌ مُصَوِّبٌ مُطَهِّرٌ مُزَكِّىٌّ مُزَكِّىٌّ
مُزَكِّىٌّ

الْوَحْيُ مَا لَا دَلِيلَ لِأَخْرَجَهُ الظَّاهِرُ الْبَاطِنُ
الْوَالِي الْمُنْعَالِي الْبَرُّ التَّوَابُ الْمُتَعَمِّدُ
الْمُسْتَعِمُّ الْمَغْفُورُ الرَّؤُوفُ مَا لِحَكِّ
الْمَلِكِ ذَوِ الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ الرَّبُّ
الْمُعْطِ الْمُعْطِ الْجَامِعُ الْمَانِعُ الْغَنِيُّ
الْمَغْنِيُّ الْمُعْطِ الضَّارُّ النَّافِعُ الْغَنِيُّ
الْمُهْدِي الْبَدِيعُ الْوَارِثُ الْبَاقِي
الرَّشِيدُ الصُّورُ الَّذِي لَيْسَ كَمِثْلِهِ
شَيْءٌ وَهُوَ السَّمْعُ الْبَصِيرُ عُمْرُ انْك

يَسْتَلِي بِحَبِيبٍ كَلِيمٍ مُصْطَفَىٍّ مَرْتَضَىٍّ
مُجْتَنِيٍّ مَرْزِيٍّ مُعَلَّىٍّ مُتَخَاتِرٍ مَاصِرٍ قَائِمٍ
حُجَّةٍ بَيِّنَةٍ مَحَافِظٍ مُشْهِدٍ حَلِيمٍ نَوَّارٍ
مُتَيَّنٍّ بَرِّهَانَ مَوْجِبٍ مَاهِمٍ مُمْدَكِّرٍ
أَمِينٍ رَاحِطٍ مُخَانِعٍ مَاطِنٍ صَادِقٍ
صَدِّقٍ مُكَيِّفٍ مُدْنِيٍّ أَبْطَحِيٍّ
عَرَبِيٍّ هَاشِمِيٍّ قُرَشِيٍّ حِجَازِيٍّ
مِصْرِيٍّ قُضْرِيٍّ رَوَّافٍ مَرَحِيمٍ بَيْنَمٍ
يَكْنُسُ قَمَاءَ لُجُجٍ رَوَّافٍ عَنِّيٍّ فَتَاحٍ مُطِيبٍ

مَلَيْتَ مِنْ غَطِيبٍ وَنَجَّيْتَ مِنْ ظَلَمٍ وَنَجَّيْتَ مِنْ ظَلَمٍ
رَقِيبًا مُطَهَّرًا مَامَ مِنْ نَرِيٍّ نَجَّيْتَ
يَا رُشَّعًا وَمُتَوَسِّطًا مُتَوَسِّطًا سَابِقًا
حَقُّ مَبِيتٍ أَوَّلُ آخِرٍ مَطَاهِرٍ بَابِ
مَحَلِّ مُحَرَّمٍ مُشْكُوْرٍ رَقِيبٍ مَمْنُونٍ
وَلِيٍّ مُعَلِّيٍّ مَوْلِيٍّ لَمْ يَنْزِلْ إِلَى سَالِكٍ
بِحَقِّ هَذِهِ الْأَسْمَاءِ وَسَرِيعَةً أَنْ تَغْفِرَ لَنَا
ذُنُوبَنَا وَارْحَمْنَا أَنْتَ مَوْلَانَا فَانصُرْنَا
عَلَى الْعَوْنِ الْكَافِرِينَ بِسْمِ اللَّهِ

عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ
بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
عَلَى مَرْتَضَى دَلِيٍّ ذِي مَلَكٍ مُتَقِيٍّ
نَقِيٍّ مُجْتَنَبِيٍّ هَادِيٍّ مُهْدِيٍّ مُتَقِيٍّ وَدَمِيٍّ
مَنْقِيٍّ وَفِي شَجَاعٍ مُبَارِزٍ أَسَدٍ مُجِيدٍ
عَادِلٍ عَالِمٍ مُعَاقِلٍ فَاضِلٍ كَامِلٍ عَامِلٍ
مُؤْمِنٍ مُبِينٍ مُبِينٍ مُظَاهِرٍ مُكَلِّمٍ
مُطِيبٍ مُمِينٍ مُسَعِّدٍ مُخْلِيلٍ مُنَاطِرٍ

عَابِقُ رُفُوتٍ مَرَحِيمٍ مَحَافِظُهُ قَابِرِي
جَوَادُهُ قَابِرِي مَرَاكِجُهُ سَائِلُهُ مَا يَسْتَوْفِي
مَا يَدُهُ مَتَعِبَتُكَ مَرَاكِجُهُ سَائِلُهُ مَا يَسْتَوْفِي
جَبِيلُهُ عَزِيزُهُ نَجِيبُهُ أَمِيرُهُ مَبِشِيرُهُ نَذِيرُهُ
مَذِيرُهُ مَكْرُهُ مُمْسِكُهُ مَسْلُوحُهُ مَهْلِكُهُ مُحَمَّدُهُ
مُتَجِدُّهُ مَدَبَرُهُ وَاعِظُهُ نَاصِحُهُ شَاكِرُهُ
نَاصِرُهُ مَنْصُورُهُ مَا وَدَّ الْمُتَعَدِّينَ مَرَاكِجُهُ
مَا هَدَىٰ هَجْتَهُمْ هَدَىٰ إِلَيْهِ مَبَاطِلُهُمَا ضَرَرُهُ
حَامِدُهُ مَكْمُورُهُ سَائِلُهُ مَا يَسْتَوْفِي

تَايِبٌ وَمَنَايِبٌ وَطَلَبُهُ سَيِّدَةٌ بِأَمْرِ كَاتِبٍ
شَفِيعٌ ذَا كِرَامٍ خَائِرٌ ذَا مَكْرٍ رَافِعٌ شَهِيدٌ
صَاحِبٌ قَصَبٍ لَطِيفٌ فَاتِحٌ شَرِيفٌ كَرِيمٌ
اللَّهُ وَجْهَهُ لِبِسُ اللّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
قَالِمٌ طَاهِرٌ مُّرَاوِعٌ لَّهِ سَيِّدٌ
مَقْصُومٌ مُّخَرَّجٌ مَقْفُورٌ قَائِمٌ
مُرَاكِعٌ سَاحِدٌ صَاحِبٌ مَانِيٌ تَوَّابٌ
مُرَاهِدٌ مُعَايِدٌ مُّخَلِّصٌ مُّوَلِّيٌّ
تَغِيثٌ مُّرَكِّبٌ بَقِيَّةٌ مُّسْتَعِينٌ

جَلِيلَةٍ مَّا لَيْدَةٍ تُصَفِّدُ حَبِيْبَةٍ فَصِيْدَةٍ

كَمَا لَيْدَةٍ جَاءَ لَيْدَةٍ أَهْلِيْدَةٍ حَقِيْقَتِ مُشَفِّفَةٍ

ظَاهِرَةٍ لَا بَاطِنَةٍ طَبِيْعَةٍ مَا لَيْدَةٍ مُضْلِحَةٍ

مَجِيْبَةٍ مَسِيْحَةٍ مُمَلِّلَةٍ مُجِدِّدَةٍ قَارِيَةِ

جَارَةٍ لَا مَوَاصِلَةٍ مَجْنَنَةٍ شَرِيْفَةٍ فَكْرِيَّةٍ

مَكْرَمَةٍ مَعَالِمَةٍ فَاتِحَةٍ بَاسِطَةٍ مَحْرَمَةٍ

مَعْلَمَةٍ خَازِنَةٍ أَعْدَادٍ حِدَا حَنِيفَةٍ حَجَارَةٍ

مُهَجَّرَةٍ جَارِيَةٍ دَاعِيَةٍ مُشَفِّفَةٍ

مَلِيَّةٍ مَدَنِيَّةٍ نَصِيْبَةٍ صَابِرَةٍ مُطَهَّرَةٍ

مَدَنِيَّةٍ

مِنْكُمْ مُدَّةً يُقَدَّرُ لَكُمْ فِيهَا رِجَالٌ أَعْيَتْ
رَأْيُهُمْ نَاصِحَةٌ وَاصِحَةٌ مُصَلِّيةٌ حَمِيدَةٌ
مِثْلُهُ رَأْيُهُ بَازِيَةٌ عَالِيَةٌ عُلْمُهُ
سَلِيمَةٌ رَقِيبَةٌ حَكِيمَةٌ تَسْفِيحَةٌ رَاحَةٌ
بَيْتُهُ دُورٌ خَادِرٌ رَأْيُهُ رَافِعَةٌ
مَا حَبَهُ عَامِلُهُ مُشَوَّرَةٌ نَوْرُهُ مُبْضَعَةٌ
رَسُولُنَا مُحَمَّدٌ الْمُصْطَفَى وَرَدُّ جَهَنَّمَ
الْمُرْتَضَى صَلَّى اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ
وَالِهِ أَجْمَعِينَ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي بَشَّرَهُ بِالْإِصْحَارِ

هَذَا دُعَاءٌ عَظِيمٌ نَقَلْتُ كَمْ رُوزِي حَضْرَتِ سَيِّدِ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ بَابِ اِيَّانِ نَسْتَعِثُ بِهِ دُونَكُمْ مَا كَلَّاهُ
بِرَائِلِ ارْحَمْتَ رَبَّ الْجَبَلِ وَرَسِيدِ وَكُنْتَ حَقُّ
حَضْرَتِ عَقِي از بَارِ تَوْعَايِ وَنَسَاكِهِ كِه اِيْنَ رَا اَدَمِ
بِخَوَانْدَنِيهِ اَوْ رَا قَبُولِ كِرْدَنِ وَنُوحِ خَوَانْدَنِ طُوفَانِ
نَجَاتِ يَافِتِ وَاِبْرَاهِيمِ خَوَانْدَنِ اَزْ اَتَشِ عَمُرُو وَخَلْدِ
يَافِتِ هَر كِه رَا اَمْتَنَانِ نَزَائِنِ دُعَا وَخَوَانْدَنِ اَزْ بِلَادِ اَخِرِ
الرَّغْمَانِ دَر اَمَانِ حَقِّ تَعَالَا وَرَآئِهِ وَكُنَا هُنَا صَغَا يَابِدِ
وَكَلْبَا يَرِ

اللَّهُمَّ أَمْرُنَا هَذَا خَيْرٌ لَدَاكَ مِنْ
 مَعَ الْعَرَبِ وَالْأَخْلَاصِ قَائِمٍ بِالْقِسْطِ
 لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ اللَّهُ نُورُ
 السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ اللَّهُ نُورٌ وَهَّاجٌ
 وَقَدْ رَنَدَ وَجْهَهُ وَبَيَّاتُ سُلْطَانِهِ
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ أَدَمَ صَعَى اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 نُوْحٌ بَنِيَّ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ ابْنَاهُ
 خَلِيلُ اللَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ أَنْتَ يَا بَرُّ اللَّهِ
 لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ إِيْمَانُ عَيْلٍ ذِي بَيْعٍ لِلَّهِ

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَعْقُوبُ بْنُ إِسْرَائِيلَ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يُوسُفُ صَدِيقُ اللَّهِ لَا إِلَهَ
إِلَّا اللَّهُ دَاوُدُ خَلِيفَةُ اللَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
مُوسَى كَلِمَةُ اللَّهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عِيسَى رُبُّوعُ
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ سُلَيْمَانُ بْنُ دَاوُدَ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى
اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَآلِهِ أَجْمَعِينَ
وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا كَثِيرًا كَثِيرًا أَبْرَحَةَ
يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

دَرْجَاتِ يَا خواجه حَسَنَاتِ يَا خواجه

اَثَبَاتِ يَا خواجه بَاقِيَّاتِ يَا خواجه

مَقَامَاتِ يَا خواجه مَهْمَاتِ يَا خواجه

عَجَائِبَاتِ يَا خواجه دِينِ مُحَمَّدِي

خواجه محي الدين سُبْحِي لله

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا دُرُويَشِ محي الدين يَا صَاحِبِ

دُرُويَشَانِ يَا صَاحِبِ بَخْشِشَاتِ

يَا صَاحِبِ هُوُشَانِ يَا صَاحِبِ بِي

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

يَا مَوْلَانَا مَحْيِ الدِّينَ يَا مَوْلَانَا احْنَا

مَنَا يَا اَرْثَرَا جِنَا يَا اِسْرَارَنَا يَا مَسْرِنَا

يَا بَصِرَنَا يَا سَمْعَنَا يَا حَيْثَنَا يَا مَعْنَا حَنَا

يَا اَوْثَانَنَا يَا اَخْرَانَا يَا مَحْيِ الْمِلَّةِ وَالْدِّينِ

يَا مَوْلَانَا مَحْيِ الدِّينَ شَيْءٌ اللَّهُ لَكَ الْيَمِينُ

يَا خَوَاجِمِ الدِّينِ يَا خَوَاجِمَ كَانِنَا

يَا خَوَاجِمِ مَوْجِدَاتِ نَا خَوَاجِمِ

كَلِمَاتِ يَا خَوَاجِمِ حَسَاتِ يَا رَفِيعِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

حمد یحیی و سلامی بیحد مر خدا یزد و دالیه
عنواله والبصوالة والسلام علی محمد وعلی
آله واز صبیایه واجمعین اما بعد آنکه طریقه
علیه حضرات نقشبندیہ قدس الله سره
استوار هم و اخبار فرموده اند این اکابر سر
نفسی را بر سیر فانی بر خلاف مشایخ سابق

طریق رحمت الله علیه اجمین بندگی آدمی
مرکب از ده لطیف است بیخ از عالم ابرو
بیخ از عالم خلق و بیخ گمانه عالم ابرو
از بیخ و سر و خونی است و بیخ گمانه عالم خلق
نفس انسانی و عناصر اربعه است که عبارت
از خاک و باد و آب و آتش است بیخ
عظام بجهت قطع منازل سلوی این اظها
تف همشده تجوز فرمودند سیرا فانی
و سیر نفی آنچه فوق العرش است انرا
نفس گویند و عالم امر نامند که نصیب
از

از بختی دارد و بلا مکانی موصوف است
و آنچه تحت العرش است اینرا عالم خلق گویند
و اذ آنکه مندر که بدایع جونی و مکانی موسوم است
و عرش مجید را مابین این همه عالم
نخ قرار داده میفرمایند که ولایه
این دو عالم که اتفاق و آن نفس بوده باشد
قدم گاهی و گذر گاهی نیست و ایشان
مجموعه است مرا این عالم خلق و امر را
چنانچه اهل الله بعد از فنا و بقا هر چه
می بیند در خود می بیند و هر چه

شنا شدند در حوضی شنا شدند حدیث
ایشان در وجود خود است فی نفسه
افلا تسبحون باجمده از آن طایفه
علیه نقشبندیه قدس الله اسرارهم
در عالم امر را که فوق عرش است
تصور نموده ویر عالم خلق را پیش می بیند
شروع سلوکی طریقه را ابتدا از عالم خلق
می فرمایند و بر ریاضت مشافه می بردارند
خلوت را غیب به حلقه و دهیه
فی ترتیب بجای آرند و از آنجا

تذکیر و تعفیف نفس و عنا صریح
حاجان نموده بعد از آن چنانچه معمول
است که از پیشانی بلند می تواند رفت
منوجم سیر عالم را که فوق البرس است
میگردند و بقائمی و بقائی لطاف
محمد عالم امور و نیایان ما سوا که صفت
لازم دوست مشرف میشوند تا ما
مشایخ طریقه علیه نقشبندیه قدس الله
ارواحهم از علو محبت چون شاه
بلند پرواز سیر افاقی را بکارش

استهائی دیگران را ابتدائی خود را داده
داد و شروع ملک یافت را ابتدا از
عالم اگر چند جنبه اول توجه ایشان با
هدیه صفت و از اسم و صفت بر
ز شاقدرس اله جل شانہ تجر اسید
تفریه به تشبیه نمی گذارند بالجمله در خصوص
اختیار فرمودند این حضرات بیک عالم
امری بر عالم خلق یا ز آمد و توجیهات
ایشان بوجه چند بدل حاصل آید آخر
بیمه و به بیان آن می پردازند باینکه

سیرالفریته منظر حایت و متصل و
با هدایت و یاد عشق و شوق و ذوق
بگرد و در دو سر و کنار می افراید و شک
سست که قطع مسافت این راه بی انتها
را بجز به عشق و محبت بیای به تحت
و چاه هده نمودن بی شکل است چنانچه فرمود
که سیر را هر مرد می یک روز راه است
و سیر عارف هر دم تا تحت شاه گزاید
را بود روزی شگرف که بود یک روزی او
چشمین الف را هدی از ترس میثاق و

عاشقان بران تبار برقی حواء و عشق
جان و دلیلی ز بیم عشق لو و بیم و فرقی عذله
عشق آب شعله است گو چون بر فروخته
هر چه جز معشوق باقید چنه سوخت الحق
که این سخن اهل حق بر حق است تا ایش
شوق و محبت فروخته نشود و تاره جان
گذار عشق شعله نه انگیزد از گرفتاری دام
آلغات انسانی و حسن و جوار ما سوا الله
خلاصی هائی ممکن نیست اندک سیر افاتی
بعد در بعد است و سیر الغی قرب در قرب

سیر افاق مطلوب را بیرون از حقیقت
است و سیر اتقیه مطلوب را در حقیقت
و گرد دل خود گردیدن است آنکه سیر افاقی
تابع سیر اتقیه است هرگاه عروج سالک
در مراتب اصول لطایف عالم امریه فوق العز
سپ واقع میشود سیر عالم خلق را تحت
اوست بطریق اولی قطع خواهد شد
آنکه سیر اتقیه شرط ولایت است و سیر افاقی
شرط ولایت نیست چنانچه در سیر عالم خلق
مخالفتان دیر که جوکیان و بر همان ذلالت

یونان و غیر آنها باشند نیز شکر کتیبه دارد و
از قسم تجلیات صورتی و مظاهر شغافیت
کونی بطریق استدراج بسیار آید از سر
و اخبارات غیبیه میدهند و اما چون از
دوات عشق و محبت جناب اقدس الهی
و حبیب او علیه الصلوات و السلام پی
بهره اندر لهذا غیر از خرابی و بعد و خروار
نصبت شان نیست شمه از خصایص این
محبت شنو محبت است که سلسله جناب
ظهور و اظهار گردیده محبت است که خواص

سیرا بر خواص ملک فضل بخشیده محبت
ست منی صلی الله علیه وسلم را ز غایت
ساخته تاج کرامت قل انکم تحبون
الله فاتبعونی بحکم الله و نجبعلت
فاخرة و ما ارسلناک الا رجا و االاعا
این تکرم فرموده محبت است که جدم مبارک
حضرت ابوالیثر ادم را علی بنیاد و علی
الصلوات و السلام سجوده ملائک
علی کردانیده محبت بمقتضای کرم
تخرج الملائکة و الرج الیه فی یوم کان

مقداره چهلین الف سنت قطع دایر
سیر الی الله را که تقدیر آن بمدت پنجاه
هزار ساله راه فرموده اند در عرصه یومی
محبت است که وجود مبارک مقدس منظور محمد
علیه السلام در طرفه العین از کمان و زمان و
ملک و ملکوت و یقین جوئی و حمیدی گدرا
نیده خلوت کسائی بجوئی و بچگونه گی
رسانیده بخلط استطاب یا محمد افانوا
سواک خلفت الک شرامت بخشیده
محبت است که جاسایان گدرا شرمزار
انقر

اهل نبأ شد و صغایر ائمت^ه او را علیه
بر اسم بشمرده ان الله یغفر الذنوب
جميعا ان الله هو الغفور الرحیم فواخته
بر سایر اعم ما تقدم و حضرت انبیاء
اسلام فضل کرامت فرموده بگوئیم
شرح این بچشد از محبت خاتم کمال
میشود و از محبت شرکه مائل میشود از
محبت تنگد روغن میشود بی محبت نهم
این میشود از محبت دردناک صافی شود و
محبت پنج هانت می شود از محبت شاه

نشد مشغول در محبت مرده زنده شود این
نقش بندگی به ایشان ابوبکر ع
رضی الله تعالی عنه منسوب فوق همه
نسبتها است که در بدایت ایشان اند
راج یافته میدی ایشان حکم منتهی
دیگران دارد ذکر شریف ایشان که خفیه
است یا اتفاق افضل از چهارست خاتم
برقص و سماع و وجد و نوای که از سر
مات شرعی اند بخلاف شایخ سلسله
دیگر در بستگی و گرفتار بندگی و نقش

نیزند و لای بند به نقش بند هر دم از
بوالحی نقی دیگرش ازند سحان الله
چون آخر دیگران اول این بگزیده گمان
الهی است و مبتدی طریقه شریقه ایشان
حکم منتهی طرف دیگران دارد و نه تمام
کمال منتهیان چه خواهد بود نقش بندان
عجب قافله سالارانند که برند از راه بنیان
به هم قافله را از دل سالک ره جانیه
صحبتشان می برد و سوز خلوت و کمال
را قاصد می گردانند این طائفه را طعن قصور

حاشی اللہ کہ برارم برهان این کلمه را
همه سیران جهان بسته این سلسله اند
رو به از جمله جان بک داین سلسله
در اشغال و ادکارا کا برای این طریق
و بیان فنا و بقائی لطیف همه عالم
امر و عالم خلق و شرح احوال مخفی و
اسرار تجلیات و مشهورات و مقصد
ما وائی پنجاه شغل باطنی این جلیله
از بسامت ذکر لطیفه قلبیه است و این ذکر
ذات اقدس الهیه است سالک دل
خود را مقابل دل شیخ خود حاضر نموده

بد در انوی ادب نشیند و هر چه چشم بر بند
و لب بر لب و دندان بر دندان محکم بند
و نوک زبان خود را بکام علی بچسباند و هیچ
و سوسه و خطورات ماسوی الله را از
دل زایل نموده لفظ مبارک الله را بر لب صریح
که در پهلوی چپ واقع است بگذرانند و بر زبان
دل این لفظ خطیر بگویند و در ذکر گفتن صوت
دل را تصور کنند و نفس را بان طرف راه
ندید نفس از راه دماغ بطور خود آمد
رفت داشته باشد و از اسم مبارک الله
ذات بیچون خواهد که مقصود مسلمی است

و بهیچ صفت با و ملاحظه نمایند تا از نظر زاهد
تخصیص صفات درو یابید و از تقریب به تشبیه
اید بتکلف و بی تکلیف ذکر گوید حرکت قلب شرط
نیست این حالت را یاد کرد گویند و سفر در وطن
نامند و درین وقت ذکر را از تلاوت قرآن و ثواب
قیل و اقل و تسبیح و تهلیل و مانند آن ^{افضل}
دانسته و سودمند شمرده در هر حال ^{نشستن} چه
و حقیقت دانستادن در رفتن آیه کریم فا ذکر
اللَّهُ قِيَامًا وَقُعودًا وَعَلَى جَنُودِهِمْ
و مستبکر مذکور چندین اشغال نمایند که
در آن حضور

نیائی دائمی مختار حضرت احدی و ارباب این
احقر است اینست که سالک در عین فنا
باقی است و در عین بقا غائی میدان بدان
کمال نیست جیسا که مشق مشگل
اینست چون معامله سالک در بخارید
درجات و ولایت عالم را به پنهانیت آیند
و آن شخص از او نیا بود اگر چه بعضی از او
بدولت فنا و بقا مشرف شده باشند و
بعضی نه بقائی همان لطایف که بدو
فنائی و بقائی مشرف شده اند اکتفا

مدود و آن شخص از اولیا بود زیرا که این
لطایف خمس عالم ابر در مرتبه ولایت اند
و اصول هر کدام اینها از دایره ظلال
اسماء و صفات واجبه است که مسیح علیه
صغیر است که ولایت اولیا است و منادی
تعیین هیچ حضرات اولیاء و اصفیاء و قطب
عوث و اوتاد و افراد و ابدال و بدایخ
و سایر اینهمه اهل بیت و جمیع صحابه است
رضوان الله اجمعین که نقطه آخره این دایره
مبداء تعین حضرت صدیق اکبر است رضی الله
عنه

عنه در همین دایره ظهور و زوایات توحید
دین مقام ترقی سالک مربوط است یا الزام
اشغال لطایف و مذکور عالم امر و دوا
مراقبه اورا و ثانیاً مال مطالبعت صاحب
شریعت علیه و علی اله و اثرات رابطه
شیخ او مرید عشق و کمال محبت او ادب
و شرایط او و طرفه رابطه شیخ است که تصور
کنند صورت پیر را در دل آنکه ذکر گوید و در مقام
تصور صورت پیر را از ذکر گفتن زیر
پیر واسطه وصول اوست بکلام الهی از حیث

که این قنای شیخ را محصل مثنوی رسول الله
گفته اند چنانچه بزرگ می میفرماید زبان روی
چشم تو است احوال معبود تو پیر تو است اول
در بیان نفی و اثبات وان و انرا کلمه طیبه لا
اله الا الله است اول این کلمه طیبه متعلق
لا نفی الله با طلاق هیچ ماست و الله است
و جز ثانی این کلمه بدرجه اثبات است که نفی
نفی است و طریقه است که زبان را بکلام علی
بچسبید و عدد چشم را بر بند و لب بر لب
دندان بر دندان محکم نهاد و نفس را در زیر

ناف تحت دوا کثرت می خوانند و طبعه را
از ناف کشیده نفس غریبی سرت مانند و الله را
از قرن سر بلند را است آری و الله را از
کشف چپ است بر قلب صورتی که در سینه
چپ واقع است ضرب کنند صورت این
مجموعه بصورت هم معلوم میشود و در سینه
این کلمات از محلی علی باید که بخالی باشد
و اعضا را حرکت دهد و جفس تا با
کند ذکر یس و لیکن در هر نفس طاق گوید
گوید اینها است که این ذکر را و قوف عدد

نامذمیه یک واقف عدد بخند از
یک بسته از نه تایج از پنج نامه حقیقت و ^{حقیقت}
مانند طبعش ترتیب را به دست رساند چون
نفس تنگی کند بگذارد با خیر کند و مکر مذکور
گوید که اولاً خداوند را در حین گذاشتن نفس بربان
دل بگوید که خداوند اقصا و حسن تو را و ربنا
تو و این را بازگشت رسید باید دانست ^{ابتدا}
ابتدائی این ذکر از جناب آن سرور علیه
الصلوات و السلام بحضرت عتیقی اکبر صلی
الله تعالی علیه که این سلسله حلیله نجبات

منسوب و منتهی شده است بطریق تعلیم
 رسیدن است چنانچه مقول است و ایام لا
 صدیقین آینه باطن فیض مقرر اظن خود را
 با مداد و یقل این کلمه طیبه از عبارات موسیقی^{الله}
 و عددی بشری پاک ساخته چندان حسن
 نفس پرور است که از دل و جگر مبارک شریف
 بوی کتاب بریان آمدی و نیز از اکثر اکابر
 بر این سلسله شریف علیه اسرار رحم من
 قول است که ذکر مذکور از جناب حضرت^{بنها} حضرت
 علیه الصلوات و السلام حضرت خواجہ^{الحائقی}

عجودانی که سر سلسله عالیشان است ابروهای
بهمان نسبت مذکور میگردانند و این نسبت
آورده اند که روزی حضرت خضر علی نبیا
علیه الطلوات والسلام حواجه ملاقات آوردند
فرمودند و نزد گفتند که شما در آب غوطه بزنید و
در آب این ذکر را بایشان تعلیم نمود و غوطه
زدند در آب دلالت بان دارد که هیچ
حرکت نکلند برقرار باشد و معنی این کلمه طیبه
بر پنج قسم ملاحظه نماید قسم اول لغی الله
یا طله و اثبات معبود حقیقی است لا
هیست هیچ ~~الله~~ بخود می آید الله جز

ذاتی یک قسم داریم نفی هیچ موجودات
و اثبات واجب تقدس است و نسبت
الهی هیچ موجود ممکن الا الله خیر واجب
الوجود تعالی هر گاه باین معنی نفی الله
یا الله و جمیع موجود ممکن و اثبات محسوس
خفیف واجب الوجود حاصل آید بعد از آن
معنی ثالث برادر و آن نفی واجب و
مکن اثبات خود است لکن نیست الی هیچ ممکن
الا الله خروجی مطلق چون در تمام سالک
بیعت لا اله الا الله ظهور میکند

جزم در حین، انفس وجود مطلق است از انشاء
را بخوبی بعد از آن است چهارم و لا خط غایب
در اینجا وجود بشریت خود را از این ساقی دور
معنی را به نفی کند هر چیز را که اثبات
کرده بر معنی ثبات معنی نفی و لا انما
واجب تعالی و لقد استغاید لا نبت انما
بیچ بخوردی الا الله جز واحد الوجود و گاه
بتفضیلات انهم حامله است که بحقیقت
این است چهارم انما بدو از دقائق شرکت
باشد بعد بر اسل آن جهت وجهی نشانی

فطنته و آه خیف و ما انما من الاشکیر و
حدیث آرد بعد از این معنی پنج مشغول
که یزدانی پنج موجودی و شهودی و
غیب و شهادت الا الله جزو جودات
در غیب و شهادت و در وقت و عهد و اثبات
وجود مطلق بود شایسته غیر و غیر نیست
بدرایت نفی و اثبات با تمام و سالک از
مقام ابرو در وقت بر آید با سدم حقیق
مشرف بر دو نفس اوارا عماره که تا
رسد در این عصیت و در این

و امانت را با اهل ان سپارد از خودی
و منی و بگرو و تحکیم و بنیاید و هنر کی کردید
درین و لا حقیقت الطینان و شرح و سرود
زوال عین و این و مقام رضائی و نقائی انعم
و نقائی اکل و اسلام حقیقی که از زوال
خلل محفوظ است این و آن نصیب شد
خدا شد و این مطهره بمقتضای
نقیس خیال که فی الجاهلیه و خیال
فی الزمان اسلام بر سر ساینده است عالم امر
در عالم عین و زید و غیره و زید و غیره

جل شانه خواجه شافعی است در محاسن
گفته اند قبری خاکباز است که شیعیان
را میرسد و ایشان خاکبازان و یاریند
و زمین زلزله برآوردن تا زمین را
را از انداختن چون معامله سالک
با یار و سه مراتب شهادت و لامیت
که و کایت حضرت انبیا است و بعد فیض
و یقین را بر خدایا است علیهم
و صلوات و السلام و البرکات و البزات
انجامه و تجلی و است که بعضی از اکابر

البرق الحامض كونه أند ظهور نماذج الحله
مشايخ این سلسله دایره ولایت کهن
و ولایت مقرر محمود ان اصف بیات
این دایره متضمن اسما و صفات نمایه
و لصف اعلی این دایره مشتمل تحلیلات و شیون
و اعتبارات ذاتیه اوت نفعانی و مرکه
کمال بر مقام متعلق است بگذشت تمام سلسله
از ان مقام و معلول بمقامی که فوق اوست
درین جایز فی سائنس مربوط است بگذشت
طبیعت و نه لایه الا الله محمد رسول الله
شأننا و شأننا و وحدت در کثرت مراغبه

وخاصه دوام ذکر خنی و لا شبات با
مذبح ظاهر و با فی بشری و کرم و ریا فیه
و نریاید و دانست که سعی مرتشد کایا همت
و توجه معنوی او در حق بهتر شدن تا بنده
این دایره است و فوق این دایره آنچه در
نهاد عارف نهاده اند خود بخود ظهور
می یابند آنکه ترقی و عروج بکمال است که فوق
این دایره است یعنی افراد راست چنانچه
مستور و انکاسی حضرت بقدر بیدار
چون بکمال است می رسد نه ماییت این دایره

که مبدی تعین حضرت ابنیاست علیهم
الصالحات، و زیارات و التماس می پوزند
مشایخ شایع طرق که نهایت کمال توان
تا نهایت دایره ولایت صغیر است که ولایت
حضرت اولیاست و فوق آن از طرق دیگر
الما شاء الله کم که را خروجی واقع شد
ست و آنچه بعد از آن دایره از معرفت
و کمالات و از آن واجب الاستعداد
که بقدر قیام و بندگی در آن روش میشود
چند از نفسانی و آنکه درین زمین است

که بعد از آنکه باقیها را کمال بنوع و رسالت
به ارباب توحید و در این بین تا آنکه
از و تراوت ظهور یافته چنانچه تحقیق این
معنی در باب پنجم خواهد آمد چنانچه می یابید
روشن دلیلی است که زندان تازه چون زبیر
چون چنین زندان تازه در بیان مراد
طریق نقشبندی احمد و آن است قسم
قسم اول که سالك مراد حیدر است
بخش اول مراد جهان تصور کند که حق سبحا
بر ظاهر و باطن او مطلع است قسم دوم در واقع

از ترتیب و ترقب انتظار را گویند این را
سالک دیده و آن از مشاهده جمیع جهات گردان
نیده خود را از سر تا قدم هم تصویر نمودن را انتظار
مطلوب است و ترقی کرید و منتظر ظهور او
باشد چنانچه گفته اند همه چشم تاجه نمائی هم
گوشت تاجه فرمائی درین مراقبه اول ثانیه
کشف بود و ~~کمال است~~ و کمال است و کمال است
مید تعین سایر حضرت اولیا الله است چنانچه
ز باب دوم ضایحی بان رفته است نصیب
سالک میشود قسم سوم از مراقبه آنکه سالک

درجه خود و معنی الله معنی خدا ضری و معنی
نامری تصویر نماید است جزای تمام
مراقبه حصول که در درین مراقبه ثالثه
القبور و ثانی الله حصول می اینجا مد
ف چهارم از مراقبه آنکه آدم که مبتدیان
الکتابت ازین جمله بود و نه نام اسما
الله و خود ملاحظه آن آدم نموده خود را
مظهر او تصور کند و از اینجا بی مشرب خود
برزه بسوی صاحب شرب شتابد و
و آن صاحب شرب هر که از انبیای

گرام بود نهاد از خرمی فیوض و برکات او
خوش چنین غنوه یکما لایه معنوی او بهر روز
ازینجا است که مشایخ نظام قدس الله ارواحهم
میفرمایند که فلا فی پیغمبر است بر قدم فلان مراد
از قدم مشرب دار شده اند حاجه اصل هر گرام
از اسماء الصالحه مربی و مبداء و معین و معبر
است از این بیانی گرام و ان بنی مظهر است
علی نبیا و علیه الصلوات و السلام و ان کل
کلی است و ظلال ناشیته آن گرام از خرمیایه
ان کل است مبداء تعین و مربی هر مروج

از افراد این اُمت بمقام خلوت و محبت
صرف و محبوسیه ذاتیه و محبوب خاصه
انسانیه و این فرو منظر اوست مسلماً
گاه که پیشداصل این اسکن به سالک مظهر
ظلال اوست مبداء العین و مریخی حضرت
ایدم بدینوجب گفته میشود و آن خود
را که او آدمی شریفست و بهر قدم از
دو آفتاب کمالات مناسبست بچنان
او پیشتر وارد علیه و السلام بدین
اعتبار گفته میشود آن فرد را که برهی

مشریبت و بر قدم لایستد علیه و السلام
و بر عی فی سنا پیدا نمیشود و موسوی المشری
و محمدی المشری صنوات الله علیه و اجمع
قسم پنجم از مراحبه آنکه صفات خود را چه از
حیات و علم و قدرت و سمیع و بصیر و غیرهم
همرا از حق ارحم دانند و خود را با اولیا و شوا
و بینا و قوا بنا علی هذا القیاس فی سایر
الصنات تصور کنند و این مراحبه را بجم و خفا
در حصول کشف القلوب و کمالات و زلات
ایمانی کبیری در باب گذشته و این ای بابان رفته
از

ست خاصیت عظیم است چشم از
مراقبه اندک نفس کند خود را و اثبات
کند حق سبحانه یعنی خود را غانی و او
را باقی و موجود و هموار کند آنچه از مرآت
خیر و کمال است بجناب اقدس او
منسوب سازد و نفس خود را عدم
که بشر محض و نقص عاقل است
ملاحظه نماید چشم هفتم از مراقبه رنگ
چشم ظاهر بسته و چشم حق بن خود
کشاد در بحر معنی آیه کریم و فی انفسکم

افلا يتصرون خود را مستغرق سازد
و ازین در مراقبه سادات الله و سائعه
کشود مراتب کمالات و کرامت علیا
نصیب آنکس میشود و این ولایت
ملا فکده ملا و الادعی است حاصل میگرد
و در حصول این ولایت خاصیت نام
بملا فکده مقرب حاصل میشود حقیقه
فنائی لطیفه عنا صر غیر از خاک
کمال آن بحصول کمالات نبوت است
از باب الصلوات و السلام و السجده

در پنجا سوال است عظیم چون همیشه شکر
بجوین ان الله ان خواهد پیرداخت

یا فتیحه

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله رب العالمین والاعقاب
للمتوفین والنفوس النجاة والسلام علی
رسوله وعلی آله واصحابه اجمعین
اما بعد یا نورا وشیخا عالم قادریه
الله عز و جل انک از کاره و شیخا عالم
حلیه حضرت قادریه بسیار اقسام اند
انکه در سن المرفوعه علیه معهود است
رعایت آن نماید و آن چهار ذرات شش

است میرین طریق نشستی سنت است چهار
ابی داود از جابر بن سنان روایت کرده است
حضرت جابر بن عبد الله بن عبد الله بن عبد الله
از صلوات فخرتایرامده انتاب سفیدالکثره
چهار از انوار مذت بعد از آن معروض
خود از بر عریان خود دهد و انگشتان هر دو
دست را کثاده دارد بنوعی که نقش
ذات الله ظاهر گردد بعد از اول شیخ سه
بار ذکر گوید طالب بنود پس طالب همان
عنوان سه مرتبه ذکر گوید شیخ بنود انگاه

شیخ دل فخور لا توجه به دل مرید معنوی تو جهات
فنا پیوسته تصرفات عالی در حق او بکار برد
و همیشگی و هو ذاکر را سبب حال طالب
بوده باشد شزد او در آن بیند بیند با و
تلقین نماید چون درین طریق ذکرستانی را
بذکر خفی را مقدم داشته اند اول ذکرستانی
زلالت فرماید اینست که درین عین مذکوره
را رعایت فرمود که هرگز در یک برانوی
حب برده از تنها که گویان برانوی
راست گذر غم بکشف راست برساند

و از کتف راست بر آلاء گویان برانویی
چپ ضرب کند و در گذشتن از زانوئی
چپ طرف زانوئی راست نغی کند خطرات
نفسانی را بر رسیدن کتف راست نغی کند
خطرات ملی را و هر ضرب منحصر است
از کتف راست برانویی چپ اثبات کند
رحمانی بجهت نورال و در وقت گفتن
یا زهد نامه برست و یک زمان ذکر کرده باشد
گفتن آلاء چشم خود را کشاده دارد و بجهت
بنظر آید نغی آن نماید و هنگام گفتن
آلاء

چشمهائی خود را بریند و اثبات نماید
چون راه مداومت درین ذکر از جمله نشانه
لطافت و جمیع ایضات بعضی گفته اند
که در یک شبانه روز یک مرتبه گفته شود و بعضی
بر آنند که در هر روز هزار بار بگوید و شب
چون از ذکر فارغ شود هفت مرتبه کلمه
تمجید بگوید ^و آنکه چون در راه نشسته
می رود در مقدم ^و الله بگوید و چون ایستاده
زیمن کیرد در نهادن پائی راست ^و الله
گوید و در نهادن پائی چپ ^و الله بگوید

چون آنکه بحرکت سرکلمه لا اله الا الله را از قلب
دارد تا بازوی راست رسانند لا اله الا الله را از
بازوی راست به قلب رسانند در عقاب برآید
رساندن اکانت را ضرب کنند سر را با کانی
قلب برکت چپ چهار آنکه را از

کشف چپ بخور و برادر و کشف راست
برسانند و از اینجا لا اله الا الله را بر تمام برکت
چپ ضرب نماید برنجی که کوک زرخ ملک
برد و کشف او رسد این اذکار را نسی
و اثبات ناسوتی نامند چون ازین طر

پایان

حفاظت فارغ شود با ثبات خالص بر
دارد و آن ذکر است و طریق اینست
که جلالت تدبیر را به عاریت عوالم سرخوش
را از موضع صوری قلب برداشته بگفت
راست را بنیده از اینجا گوید بر
صوری بجهت دل ضرب کند در گفتن
ذکر کلمات معبود و با مطلوب
محبوب موجود ملاحظه نماید بعضی
گفته اند که صیقلی ملاحظه معبود
و مشروط مقصود و مستقیق با موجود

کنند و این ذکر را در ملکوتی بنامند
و اثبات خالص این گویند و در ذکر
اسم مجرد است و در این است که همیشه
از مذکور مراراً و تکرار شود و در این است
چون بر داشته گفت راست رسانند و از
گفت راست اسم ذات را گویند
برستان و ضرب کنند ذکر اسم ذات را
جبروتی گویند و ذکر اسم مجرد نیز نامند چون
این ذکر اسم ذات جلالت و حضور است
و عدد و ملک حاصل شود بعد از ذکر

نشیند و هر دو دست بر سر دوازدهم
و سر خود را مایل بر سر دوازدهم
را از تحت ناف با او از طهر کشید و کج
بدماغ رساند و این قدر یک لقمه قند دارد
باز از تحت ناف بهتر سابق آغاز کند
مداومت آن پردازد تا در آید و مطلق
مطلق گردد و در مخرج مطلق ظهور کند
و حیرت در حیرت و فنا حاصل
گردد چون از ذکر هر چه شوق و ذوق و اطمینان
تلب و نفس صورت گیرد بعد از آن بند کمر

مشغول شود و آن بر قسم اول الله بحسبم
و یکی بدم و آنکه بحسبم است طریقه اول آنست
که اول زبان را بهکام چنان در هر دو چشم
بندد و اسم ذات مبارک الله را بحسب
باریک کند و ذکر مشغول باشد و چون بسیاری طا
شعور نفس را بسوی هوا و گذارد و باز چشم
ذکر مذکور گوید ششم کذا ششم کذا نتیجه این ذکر حلا
وت معنوی و غلبات شوق و شگرف
و حضرت از خلق و نسیان ما بسوی
قسم و نه که غیر نفس است اندر فاسد گوید
و آن

وآن نیز بر سه نوع است بعضی گفته اند که
هنگام خروج و دخول بخوابید و بخیفی میفرماید
که در حین خارج شدن نفس بزبان دل که
الله الا گوید و در حین دخول نفس
الله الا گوید بعد از آن بمراقبات پردازد
مراقبات این طریق جلیله شریف اقسام اند
۱- مراقبه آنکه سالک تصور کند که موجود حق
ست یعنی حاضر و ناظر و راه خداست
خود را در جمیع اوقات چه خفتن و نشستن
سکونت و عظام و خوردن و آمیدن و عین

ملاحظه مستغرق سازد و این فواید را مراقبه
درین طریقه علیه شریف خلوت در این مقام
نموده و مراقبه آنکه صفات سبعه ذاتی که
عبارت از ^۹ خدایت ^{۱۰} دانای ^{۱۱} تورا ^{۱۲} نبیند
منهج کلیه مریدان بوده باشد این هم را
ملاحظه نماید ^{۱۳} بویا ^{۱۴} خداوند ^{۱۵} اراده
بحکم اگاهی معنوی حاصل این خاص خللا
دید غفلت امیز عوام از حق سبحانه
دانسته خود را از افعال ناشایسته باز دارد
امام الهادی آدمی حیرت برزخی جامع حیرت
خلق و حق را و واقع یک صفت نیست که

خدا کینه در ذات او نپیدا هم شست
و هم علیم و یحیی و متکلم و پدید و حی و قدير
مراقبه آنکه شه و روح در
کثرت و طریق او نیست که هر چه رنگ
بگاه کنایه کریم کل شیء هَالِكٌ
اَلَا وَجْهَهُ در دل خود را ملاحظه نموده
چنانچه تصور کند که این ذات همان ذات
است و این صفات همان صفات
و این اسماء همان اسماء است و این افعال
همان افعال است و این را شود و وحدت

در کثرت می نامند پس چهار مراقبه آنکه چون
چشم بندد ذات حق را در باطن خود ملاحظه
نماید بقیاس **وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَمَا كُنْتُمْ**
و چون چشم بکشد باید که **أَيْنَمَا تُولُوفْتُمْ**
وَجْهَ اللَّهِ مطابق شود ملاحظه نماید که این
همان ذات است که صفات کامله خود در
باطن بود اکنون ظاهر است و بعد یدر اقسام پنج اوست
قبه آنکه خرد را در خاک غافی و خاک را در آب
و آب را در هوا و هوا را در نار و نار را در نور
و نور را در روح و روح است بمقتضای

ایست کریم و تَفَحَّتْ فِیْهِ مِنْ رُوحِی وَ رَحْمِی
و این را عروج و نزول نیز نامند و کلام از مرآت
آنکه الله حاضر می گفت لطیف آسمان
چندان نظر کند که چشمش خرج گردد بعد از آن
الله ناظر می گفت بر سر پیش آن قدر که کند
که تا در چشمش تیره گردد و هیچم مراقبه
آنکه مجوده در کثرت است درین کثرت
وحدت است مرا با می مقدس و حدت
تصور نمود ملاحظه کند هو العالم و هو المعلوم
هو الاول هو الآخر هو الظاهر هو الباطن

هوا لازل تصور ملاحظ کنید خود را
مراقب الله معنی این بکریم کَلِّمْ مَنْ عَلَيْهَا
فَإِنْ وَبِقِي وَحْدِ رَبِّكَ ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ
تصور ملاحظ نماید خود را با جمیع تن و شیئات
خیال کند و جسد خویش را پوشیده و خاک
شده و پراکنده گردیده و بباد رفته تصور
کند و حق را جلالت نه و هو الهی لا یموت
مطالعه نماید نتیجه این مراقبات محو است
و نسیان ما سوی الله

بیه صفتی نمودار است بلکه عین صفات است
و این اسماء است و این افعال همان افعال
یا صورت برین طریق کند که همان ذات این
ذات است و همان صفات این صفات است
باینجه کل من علیها فان و کل شیء هاله
الا وجهه ربی ذو الجلال و الاکرام حاصل
گردد . طایفه دریا پیدا و لا چشم ببندد
و جمیع حواس ظاهری و باطنی را متوجه بآئینه
یعنی دل گردانند چنانچه جمیع حواس باب آئینه
بنگرد با این چراغ را دیده بکند مداومت نماید
تا خود چراغ گردد که از عرش تا بعرش هیچ
نماند در هر چند ببندد تصرف خود و مخرج باید
ذات خود باید غیر انجا نماید صورت این

صورت این دریا بد سیر الیه ای با مر
یعنی فعلی موافق شرع باشد و سیر
بمعنیت یعنی در هر شیء که نظر کنند مفهوم
سیر بهم آیتنا فی الالفاظ و فی التکلیف ان الله
تبصرون و مضمون در تصور دارد
و سیر فنا فی الله یعنی ذات صفات خود بحکم آن
بود و الاماتات الی اهلها بذات حق سپارد
و خود سپارد و فانی و سیر بذات حق کند همه سمیع
سمیع اوست و هم بصیر بصیر اوست علی هذا
القیاس بانی صفات را تصور کند صورت
این دریا بد یعنی نفی و اثبات چهار نوع اول
انکه نفی سازد آله باطله را و اثبات کند حق را

یعنی نیست هیچ معبود که حق است، و دیم که
مذنی و ملکات را اثبات سازد واجب را
یعنی نیست وجود فکر وجود واجب الوجود
شوم نفع کند ملکات را و اثبات سازد
خویش را در خیریه اطلاق را اینجا هیچ
و اشارتی نیست نه اثبات و نه نفی
و جلد رغبت و شهادت نیست مگر این
وجود مطلق اشارت بخود کند هر آنکه
شع را که نفع کند اثبات سازد و کان
شع یعنی نیست هیچ وجود مگر همین وجود
صورت جامع در ابد و لا طریق تصور
صورت خود را بر رخ کبیر او صغیر او قرار دهد
و ذاتی که جامع غیب و شهادت است

بر خود نماندست سار در چشم را و از کند لطف خود
ذات دیده مرتبه جمع در فکر آرد همین جامع و
شیاطان هرست و باز چشم را بسته ملاحظه مرتبه
جمع الی در دل گذرانند که جامع جمع اشیا و نحو
و فانی بگفت تا نیتی کل من علیها فان و
یسوی وجه ربک ذو الجلال و الاکرام
دست دید صورت نفس اسم ذات ابریک
سالک اسم ذات را بر یک از طلا یا نقره
بر یک افتاب یا ماهتاب در دل صوری سازد
کنند جدی منظور باشد که بغیر تصورات آن نفس
در نظر نیاید و هیکل نفس اسم ذات بکر و بکه
عین مسمی دانند و در ابتداء حال و حیا و
بر لوح دل اسم را تصور کنند بارنگها چنانچه
کلیه

کاتب بر روی کاغذی مشق کند چون قرار
یافت بعد ظاهر او باطن بدیده بصیرت شود که آن
نقش ناظر باشد اذاتی این از کسب ظاهر
خواهد شد صورت آینه دریا بد او که در محل
خالی تنها برود و خود را تمام را راسته کند بعد
آینه را مقابل خود بدارد و بر عکس خود فکران کند
و هر چه در آن عکس خلق آدم علی صورت قرار
دهد در باطن خود چنانچه حرکت و سکون عکس از
عین شخص است همچنان المؤمن مرآة المؤمن در
آینه بجای نظر کند که حرکت و سکون است
روحی که عکس است الا رب است بحکم الله تعالی
ذَرَاةَ الْاَبَاةِ اِنَّ اللَّهَ اَز رُبِّ الْاَبْرَارِ و آنکه
از موهرا تبسک قفا ضیعت ششیت میکند

که در مشرب شطار اصلا اثنیت که الله و
لا صورت احوال مشرب شطار است و شطارنا
شغل است یعنی شطار خالاک و چپنده و آن
خوار و جان بازنده ذکر غیره طریق دریا
چشتیه معهود معین نیست و ایم الحال
احوال مشغول بند برین است هر صورت را که بیند
حشم به بند و نکشاید بنصو راسم ذات اگر که
یک از بعین این ذکر را مواظبت نماید حوائج
او را پیش آید که ظاهر و باطن هستی مطلق رو نماید
ذکر شکر خواره بند سید اسادات بران سید محو
جنکیله بلا سی خورد و بودند که بدرایشان را برزنی
تعلیم علم زده بودند حضرت ایشان خورد بودند
طاقت آوردن نداشتند از مادر و پدر جدا
شدند و خود را در بادیه انداختند ایشان را

هیچ علی و فکری و ذکر و معرفتی حاصل نبود
منم شدند زیر درخت رفته نشستند
از سیوم روز یک جانوران درخت آمده
نشست قوی قوی آغاز کرد سیدالسادات را
آواز جلورسیا خوشی آمد بهمان نوع آغاز کردند
بعد از یک سال ایشان را کشف حاصل شد و در
ولایت افتاد اکثر مسلمانان و کافران بر ایشان
توجه کردند هر که بایشان توجه کردند همان ذکر فرمودند
فایده میدیدند حالا اگر کسی باین ذکر مشغول شود
هر مندر کرد و کشف نماید سید ذکر حد جلوه
معاین نیست دم را نکاید از چند قوی تو به بعثت
که بی طاقت شود چون طاقت ندارد باز از سر گیرد
بسم الله الرحمن الرحیم فصل نوا در بیان از کار

تَعَالَى الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا
 وَعَلَى جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ
 وَالْأَرْضِ زَكَرِيَّا إِذْ دَعَا رَبَّهُ يَحْضُرُهُ
 بَيْنَ يَدَيْهِ يَا أَيُّهَا اللَّهُ يَا أَيُّهَا اللَّهُ
 مَذْكُورًا بِأَنَّهُ كَانَ يَدْعُو إِلَهُهُ ذَرْوَةً
 فِي الْغَارِ اسْتَوَارَ كَذِشْمٍ بَيْنَ يَدَيْهِ
 أَوْدَعَهُ الْآلَاءُ اللَّهُ رَأْسُ كُلِّ شَيْءٍ
 تَامَهُمْ أَرْسَالُهُمْ تَزَامَنَ لَهُمْ الْفَلَاحُ
 خَالِ خَوَانِ كَلِمَةٍ حَافِظُ شَيْءٍ أَسْمَى وَنُظْرِبُ
 وَمَسَاقِي عَمَّا أَوْسَتْ خِيَالِ آبِ قَوْلِ دُرُوزِ
 انْجَامِ حَقِّقِي شُودِ كَمِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 مَدَارِ بَدِيعِ الدُّنْيَا صَرْفِ عَيْنِ ذِكْرِ انْبِثَاتِ
 بَعْضِ مِيرَانِ حَشْتِ وَنَقْشِ تَدْوِينِ عَمَلِ
 ذِكْرِ قَوْلِ يَعْزِزُ اللَّهُ أَكْثَرَ سَائِلِكِ خَوَاعِدِ
 خَلْقُوا يَا خَلْقُ اللَّهِ مَوْضُوفِ كَرْدِ دَبَايِرِ بَايِنِ ذِكْرِ

سوا طبعیت نماید چنانکه در خوابیدار در درخت
بسته میز را بگفت و گفت آورده بلفظ الله
چون بر دل غم می کند و ای ذکر خدا آن تو بگو قلب
صفی گردد و در حرکت آید و ساکت شود و تصور
الله خود را معدوم سازد پس هر طرف که نظر کند
ظاهر و باطن حفظ الله بر آنست مختلف پیدا آید
اگر بخوابد قلبش بند الله الله شنیدن گیرد
همچو آنکه سائک بزمان الله شود و چشم الله بیند
حدی و حقیقت پیدا شود که در قلم نیکبند شرفا چشم بر
کشاید نور رخ تو دیدم تا گوش باز کردم اوار تو
شنیدم و قوله تعالین سر است بی یسمع و
نی بیصرو بی یبطل در حقیقت و قادری
و شیطانی و غیره این ذکر معمول است در
حقیقت سخن و عبد الدین کجراتی شخصی را تلقین

گردند که الله را بگویند و خود را از توحید جدا نکنند
 و سر خود را بسوی سینه خود فرو برند و الله را تعالی
 اسم الله را اسم خود در آن نهاده و سر خود را بپایند
 صوفیایان و مومنان در بیان ذکر قلندری و الله
 چون سالک خواص و کماله بمقام هویت رسیده اند که
 باین ذکر مواظبت نمایند و مستغرق در شلوغ مشغول
 باینکه جمله معبود نکاهند و سر را در میان هر دو
 زانو برد و لفظ الله گفته کبر و آورده و هر دو دست
 را بر زانو سخت گیرند و سر را در خود ضرب کنند و این طور
 تا آنکه ذکر گویند تا آنکه موصوف صفات الله گردند
 و جمیع مشایخ رضوان الله در عمل آورده اند و گفته
 هو الاول هو الآخر هو الظاهر هو
 الباطن نقل است از سلطان المصطفی بن عبد الجلیل
 عمر صدیقی رضی الله تعالی عنه که بحکم لیسع الله ما

بی السموات و ما فی الارض تمام رکعهای وجود
و در ذکر هو مشغول اند ما ما سالک تا آنکه در
اب و خود را نتواند فهمد از سبب حجاب
بغایانی نمیشود و هرگاه که زبانت و خلوة
آختر کند و باین ذکر مشغول شود بغایت
الهم در چند بدت از جمیع رکعهای وجود بلکه
از موی خود ذکر هو شنیدن ببرد و از سبب
سکات شد این حال حقیقت یسبح الله ما فی
السموات و ما فی الارض منک تظن کرد
بذکر جمیع مخلوقات آشنا شود و بنیای عالم
معلوم کند الحال طریق ذکر روح در باید جلوسه
برح طریق که مذکور است و یا هر زمانه هو الاول
کومان بر پهلوی ایست ضرب که روح و هو الاخر
بر پهلوی چپ ضرب کند و هو الظاهر بر میان

در زانو ضرب کنند و هوا را طین در خود ضرب کنند
و باز همین نوع از سر گیرند و در یک دست محو
طیت این ذکر غیب و مهادت و ازل بر
ایدریک صفحه روی خواهد نمود این ذکر موحدا
و جانباز است هر کس را همیا زیاید
در سلسله شام در مدح الحق
این ذکر را بنویسند و در دل و در لفظ الله
الله میگویند و پیران جنت و قادری و قلندر
لفظ الله میگویند و بر دل نیز تصور نقش الله میکنند
و این محض برای کشف خلوت است قال بنی
علیه الصلوات و السلام لکل شیء معقله و
معقله القلب ذکر الله باید که مربع و ما
در زانو بنشینند و بر دست بر زانو بنهند
سر را بجانب شفق راست آورده بچاکت

زبان لفظ الله را حقیقت بردل ضرب کنند و باران
سرگردد و قوت رب اند چند انکه بیکر آخر
در یکی است یا انرا هم یا نه اینها این دل
مصفا گردد چون این دل مصفا گردد المؤمن
مراقات المؤمن روی غایت بدو این که هر چه خود
غایت است پیوسته بخواند تن جدا نیست
ای انچه تمام الهی که توئی دوی این جمال
نئی که توئی بیرون ز تو نیست هر چه در عالم
هریت در خود لطلب هر چه خواهی که توئی
شمار است و ذات یحیی الله جمع اولیا
مقدم و متاخر این شغل مشغول است اندر حصص
در سلسله چشمت و قادی شطاری بیشتران
شغل مستور است و این فقیر را نه سلطان
لکن بندگان شیخ نظام الدین نیر در معامله انصور

تلقین فرموده بودند آنچه تا وقت می ایستاد
معهود و بار و زانو می کشید و احببست و لفظ
الله الله بحرکت کلماتش بپزد و نفس الله را
دل مقصود را آورد و برانکه دل در میان جلاله
جمال تعنی در میان نفس و روح واقع شده
ست تا آنکه روح از کثرت اوصافهای
ذمیه بی جا شغف عشق مغلوب گشته است نفس هر دل
نشسته در عالم وجود با و شاد می کند
دلایکی متعلق است را ای خانه دیور چه دل خوانی
چنانچه در وقت کم شدن انگشتی حضرت سلیمان
یک روز وقت حضرت سلیمان پیروز گشت بر تخت سلیمان
علیه السلام نشسته در مقام جن و انس با و شاد می کرد
تو را به ملکوت زمان نیست زمان که دلی نیست
بر تخت سلیمان اگر اری بدست انگشتی باز تو را

ابدیت دیوی بری زار اگر از کمال جلال علی شوق
رفع خود را بشناسد زین نقش الله را بدست محبت
آورده بر دل نسبت کند و او صاف و صمیمی که
و شکر نفس است با و صاف حمیده عبدل اگر داند
لا حار نفس و یان بر دار و طمعه شود و الا از غیر الله
سوخسته گردد باز یون جانکه با و شاه حقیق بود
مجنان شود غفله نفس و شیطان نماید
جای که سلطان حمید ز دعو غا نماید عالم ای حدیث
بنوی صل الله علیه و سلم برین سراسر است اذا
اجب الله عبد الا بصره دنیا الغرض باید که
بدین طریق متصور کند جانب راست دل خون رخ
است یا رخاست و جانب چپ دل خون سیه که نفس
و شیطان است این نقش معلوم شود و شکل
نقش این است

بدرجه چپ نفس شیطان جانب راست شکر یا دانه

نقش این است

جلال

قلوب

جمال

عقلمند و خواب

طبع و تکبر

خشم و خجل

خیانت و لکری

نار و کاه

شکر و سوز

پناه چشم و دلا

بیت الله اراده کذا

حجاب خانه بر طرف

نماید خود از اختیار

نخواستند و در دیوار

رنگهای نکره چون

رسد در آن وقت

مطلق است پس اقوال

باشد از آن و خود

سایه

در رشتن یا ت

یار دامن و بیدار

بزرگی و ترسد

قنایت و تنفر

سجادت و باس

عقمت و خوشنود

توحید و عشق

بیت الله اراده کذا

حجاب خانه بر طرف

نماید خود از اختیار

نخواستند و در دیوار

رنگهای نکره چون

رسد در آن وقت

مطلق است پس اقوال

باشد از آن و خود

سایه

سایه

سایه

وتمید بغدادی قدس سره از جمله فرموده اند که نیکوکار
میشوند که بزبان خدا میگویند و حضرت مولانا
درم میفرمایند: فی روز آن بتوبه و دم و نمیدانستم
شاید توبه و دم و نمیدانستم غلن بود مرا بمن نه من جمله
من جمله تو بودم و نمیدانستم حضرت خواصه بازید
درین حال گفته بود ای انا الله لا اله الا هو انا
حضرت شیخ نظام الدین بدو ای ایجا سخن تمام
تمام کرده است: تو دنیایه چه هست اوست
و هم خود است و گوید و هم خودها کنند

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

آمَنْتُ بِاللَّهِ لَمَّا حُوِيَ بِأَسْمَائِيهِ وَصَفَاتِهِ

وَقَبِلْتُ جَمِيعَ أَحْكَامِهِ مسئلہ طریقت

اِذَا حُوِيَ بِأَسْمَائِيهِ بِجَهَنَّمَ عَلَى رِجْلَيْهِ تَوَلَّى

كَيْفَ وَمُطَابِقٌ طلب اللہ فرض قبل کمال

فَرِيضَةٌ یعنی اول طلب خدا کی دلیلیں پہننا

حَرَمَ كُنَاهُ مَنْ تَوَلَّى كُنَاهُ سَيَوْمَ مَرَّ بِكَ يَا حَبِيبُ

دینار

دنیان کون ترک کری جسے بھولا وایم سرسند جو
فرمائی سو کرنا ششم علی طریقت کا پڑی عفت

اسپر عمل کری عفت محبت اوسکے دلیں بھری

تھم کم لھاوی دھم کم بوی یار دم کم بولی عار دم

ہے سیزم کم لوگوں سے دنیاں کے ملی چار دم

برا خطراوی تو اسکو دور کری یا شر دم اچھا

خطراوی تو اوپر عمل کری سادہ دم ہمیشہ

روزہ وارد اگر طہ روزہ نہ رکھا جاوی تو بحر
میں تانا ستر اقبائی اور عصر میں تا مغرب

روزہ رہے اور ہر ماہ میں ایسا ہی کی روزہ رہے
 بتا کر دے چاروں بازرگ و صنعتی ما و صوری
 کہانا اور پونا اور سونا بیو صوری ہر دہم صورت
 مرشد اپنے کی چشم دل حاضر ناظر بوجہنا تو دہم
 قنایت کرنا جو ہے خدا سے رونا کو کہا دیوی اور
 شہم سخاوت کرنا جو ہے خدا سے دعا دیوی تو
 بانٹ کر کیا ہے بہت کم نان کر خورد مرد خدا بزل
 و رویش ان کدینم و بکارت کم صدق یعنی
 ہونا رویشنائی دلی ہی اور حوش ہونا تارک
 ایمان کہ ہر دہم خلوت یعنی شلو کرے ہر

پیشا رہی ششم غنیمت یعنی خود دیوی اور این
خود و خدا میں مشغول ہوئے چنانچہ صبر یعنی
ارضی آقا فخر فاقہ رنج و بلا آوی تو اوپر جبر کری
بہت بچم جو کچھ حق تعالیٰ نعمت دیوی تو اوپر شکر
کری بہت ششم توکل یعنی ساری کاموں میں تکیہ
خدا پر کری بہت ہفتم تغویض یعنی سارے کام الہ
ہوں سو نیتا بہت ششم تزلّیہ یعنی اپنے تن کون
ضایہ اور تمم ہے اور غل سین اور ساری سنا
نہیں پاک کر بہت ششم تصفیہ دل یعنی کم کھانی کے
قلب کو صفا کر بخشے مطہر حیرت کسل

شَيْءٌ مُنْقَلَبٌ الْقَلْبِ ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى
 سے ام تحلیہ یعنی اپنے باطن کو غیر سے خالی
 شے یکم تحلیہ یعنی اپنے قلب کو خدای نور سے
 کرے یہ دیم پاس انفاس از حوس و مردم کنہی
 جو دم چھوڑی بیا داللہ کی چھوڑی اور جو دم کہی
 اللہ کی یاد میں کہی یعنی ہزار ہزار دم بہشت
 می رفتند و از وہ ہزار دم ہزار ہزار ہزار
 یکدم ہی غافل ہوئے سوئے نظر بر قدم سے اللہ
 قدیم می اور او کا نقشہ می مراد می پس
 مردم الہ الہ کہی اور اللہ کی نفس کوں انکہ

بکھرے ہوئے ملک نہ لگاوی جب تک بکھر نہ لگا
یگانہ تیں خطر اولیٰ نہ اونکا رہے چارم الہ
ی دو عبادت کے جسم کی سے نماز و روزہ و تلا
ت قرآن مجید و درود الیہ عاقلوں سے ظاہر
ہے عین اور عبادت دومی دکان ہے اوکو سفر
باطن کے عین ملا جیونہ کرے ملک میں کہونہ
م ہر دی وہ بیان لاگ رہی سو نہ پاؤں بہرام
شہنشاہ خلوت در انجمن سے الیہ رہا ہوی تو
والہ کی نور کو دیکھ اور کو نہیں بیٹھا ہوتا اللہ
دیکھ جب دیکھو تب اسے

نورِ ظہور کہتے ہیں کہ ہم جو نورِ اعلیٰ
مجاہدہ خدائی راہِ قین کو شش کرتا رہی
مرتبہ پر پونچھا ہو اس پر بس ندری مرید
رین آگے کون چلے ششم اضطراب سے بچتا ہے
کون حاصل کرنا واسطے دیدار اللہ سبحانہ کیاد
جمال محمد مصطفیٰ علیہ السلام اور اپنے لئے
بیابان یاد لڑکی رو یا کری اور کوئی چیز راہِ راز
غیر از خدا طلب نہ کری ہفتیم محاربہ یعنی
نفس میں لڑی کم خورد کم گفتن کم خون
ذکر توکل ہمیشہ مشغول حق کی یاد رہی او
خطرا آدمی تو او سکود و در گری ہشتیم منی

روح اپنے نفس میں حساب لیون جو چہ خدا کی
 در رسول کی فرمود بموجب نام لیا ہوئی تو
 اسکا شکرانہ کری اور جو خدا کا نام اور رسول کا
 اور مرشد کا خلاف کیا ہو لکھا تو اس سے توبہ کری
 سے نفہ مراقبہ یعنی دل کے ٹکھانی کری خدا کی
 محبت سوائی دل کوں کہیں جانی ندیون اور
 بستہ مراقبہ میں اللہ اللہ کری کریم اور مرشد
 صورت کوں اپنے دلیں تصور کری نفس طبعیت
 حیوان او سکون شکر کی مثال گرسنہ رکھے
 اٹکون چپکا اٹکھیاں موند کر دھیاں کری

ختم ہندو ہوش بند و لب بند اکرنہ بنی سر حق ہون
 مختل چہلیم شادہ یعنی اپنے وجود میں اور ہر
 میں محمد کی نور کا شادہ کرنا اپنے دوست میں یوں
 پہچانی چہلیم معائنہ کری یعنی اپنے وجود میں اور
 ذرہ میں اللہ ل ذات کا معائنہ کری من عرف
 نفسه فقد عرف ربه فقط حاصل ہوئی یعنی اپنے
 ذات میں رب کی ذات کو معائنہ کری اور ظاہر و
 باطن حق کوں بوجہی فہم من فہم چہلیم رضایہ
 ہر حال اپنے اللہ سین راضی رہی اور اس کے بات
 لے سین نہیں کہے چہلیم تسلیم یعنی اپنے مراد کوں
 اللہ کی ذات میں محو کری اور اللہ سے کچھ بچا

سایا نسیم میں رہی چہل چہام فنا میں اپنے
ذات کوں بالکل فانی ہو جی اور اللہ میں باقی
ہو جس کُل من علیہا فان و یبقی وجہ ربک
ذوالجلال والا کرام چہل پنجم فانی فالہ عو رہی
باقی بالہ ذات اللہ اللہ عواری اپنے اللہ سات
اسکا شغل اپنے مرشد میں تحقیق کرنی عمل کوی
و طریقت اور حقیقت اور معرفت میں کامل
عو رہی جو کوئی اس شریعت اور طریقت میں
نہیں ہو جہد عمل کرے اس حقیقت کوں پہنچی او سکون
حق جو جسی این رسالہ نور اللہ ارشد اللہ میں بیت حتم
نمودہ شد ستر مازک تر بیوم بشنوائی جان پدہ خوف نگر

10

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُتَّقِينَ إِمَّا بَعْدَ مَوْلَايَ سَيُفْعَلُ
مِنْ عِبَادِ اللَّهِ أَمَّا كَيْفَ أَحْضَرْتُ سَيِّدِي وَمَوْلَايَ
وَمُرَّشِدَ الْأَنَامِ اسْتَفَادَهُ نَعْمَ عَرَضْتُكَ إِنِّي
بِحُكْمِكَ صَائِبٌ فِي صَدْرِي الْأَفْقُ صَائِبٌ
فِي صَدْرِي أَبَا بَكْرٍ لَكِنَّ بَابَ قُصُوفٍ فَنَمِ دَرْجُكُمْ
لَا يَدُورُ وَرَشْدُ طَالِبٍ حَتَّى رَأَى أَبَا بَكْرٍ أَرَأُولَ
وَقَدْ صَحَّ كَيْفَ عِبَارَتِ أَرْوَقَةٍ تَجِدُ أَيَّامًا
بِقُدْرَتِ طَائِفَتِ كَيْفَ لَا يَكْلِفُ اللَّهُ نَفْسًا أَلَا
وَسَعْفًا بِرُخْزِ دُودٍ وَخُوكَامِلٍ كُنْدَ أَرْوَقَةٍ
تَجِدُ بِسَدِّ جِهَاتِ رُكُوبِ نَفْلٍ كُنْدَ أَرَادِ وَاللَّهِ

رکعت بگذارد بعد بنشیند بجد مختار و
ده بار درود بخواند و صد بار کلمه تجید بخواند یعنی
بجسم و یا از زبان و اگر وقت تنگ باشد ده بار
درود و ده بار کلمه طیب یا یا زده بار که حضور
یابید بملاحظه نفع آن ناشی است از دل بدر کند
آنچه مرغی الی است در دل ثبوت کند و نیز ملاحظه
بنفع بعد از آن اسم ذات است الله از تاف کشد و هموار
ام الی و الا الله بر دل ضرب کنند بسویست و اگر
قوت هم وقت یا بد این هر دو اسم در دل بجای کنند
الله الا الله بی تهدیه تا دم عواقبت کنند تا بنهار
صبح متوجه بجا و نماز حج خوانده نیز بحسب غول باشد
تا در شراق و اگر احتیاج دارد و بنگار خوف یا شکر بخواند

دول عامل نباشد نشسته بحسب دم در افتاد
راه پیکر انقاس و نیز در طریق شطاریه معول
است که اسم الله بطلد و وقت آخر شغل جهان
مورا دراز است که اسماء حسنه در و ضم باشد
و نیز در وقت ذکر بعد از ذکر تصور ^{مظهور}
دارد که درین راه اصل بزرگ است بعد از تصور
تصور اتحادی دوام دارد بدین طریق که
خود را عین ذات مرشد داند و خود در بر توه
آن عدم شود و اگر نفس مشرک است که آرد سر
بمقابله فانی نیاید و عین مقرر داند که سوای ذات
مادی مطلق دیگر وجود نیست که انسان است اگر محمد
است و هم ایشان را است ^{محمود} محض محمد که
یکی است و هزاران جلد متفرقه خانه بخانه لیکن

شود خواندن آیه است پس همان ذات ذات
بودی است و اگر قبول نکند بمقتله بنوعی یقین
تمام توحید صورت حاصل نماید و هرگاه که یقین
حاصل شود و داند که این ذات عین معانی است
و حقیقت جامع ان نیست که سر تخلیق است
و برین در میان واجب و ممکن است اگر نفس شرک
قبول نکند در گوش نشیند و ببیند که بر فعل
الشیخ خاص ان بان است در خواب ببیند و داند که
هم نیک و بد و همین ذات است پس لا بد جامع
است و خود را از جامعیت بدر نکند ویرا
گفت پیغمبر صلیم شما جزوی امید جزو را از
کل اجزا بر میکنند هرگاه که با آن حقیقت
ان فی متحقق شد نام او متخلق و از دست

است افتاد حالت تخلیقا با خلاق الدحل

و کرد در حق و چه از و سرزند و فعل

حق و الله خلقکم و ما تعلمون همیشه مراقب

اول سه صفت ذاتیه ملحوظ دارد سمیع و بصیر

علم اینکه می شنود و بسمع حق و اینکه می بیند

به بینائی حق و اینکه میداند بدانائی حق و اینرا

قرب نوافل گویند و یا حق می شنود بشیوای

من اینرا قرب فرائض میگویند و هر دو قرب

بالا گذرد و نسبت خود را میان بردارد و بی اضاف

ساکل یعنی حق می شنود و حق می بیند و حق

می زاند باین شنوائی و بینائی و دانائی مبدا

از تعینات حق جمع است و حق بصیر

و حق علم است باین صفات ذاتیه خویش حق

دایم است حق حاضر است حق ناظر است حق
شاید است اشارت بخود کند و اندکی سکوت
کند و همچنین باقی صفات حی و قدیر و مرید
و کلمه که حق حی است و حق قدیر است و حق مرید است
و حق کلمه است و حیات از حیات از حق مطلق است
و هر قدرت از قدرت اوست و هر ارادت
از ارادت اوست و هر کلام از کلام اوست باین
حیات و قدرت و ارادت و کلام دایم است و
قائم است حاضر است و ناظر است شاید است
تخلی شاید اشارت بخود کند و اندکی سکوت
کند و همچنین باقی صفات حی و قدیر و مرید کلمه که
حق حی است و حق قدیر است و حق مرید است و حق
دایم است و هر حیات از حیات از حق مطلق است و

تقدیرت از قدرت اوست و هر کلام از کلام اوست
و باین حیات و قدرت و ارادت و کلام و ایم
ست و قایم است حاضر است ناظر است شایسته
ست تجلی است به دل خود را و اندک صورت نمونه
حقیقت انسانی که سر تخلیق اوست و از اینجا شروع
گند که حق سرست و حق نور است و حق ناریست و ناریست
عزت و هوای آب است و آب خاک است که بصورت
من و هم محسوسات سفلی ظاهر است بحکم انبساط
ناه اسفل السافلین الا الذين امنوا و عملوا
الصالحات یعنی از نظر سفلی حق گذشته و
داشته و دانسته که این وجود حق بغیر از وضع
معدوم است و این خاک از آب است و از هوا
و هوا از ناریست و ناری از نور است و نور از سر است

و سر از حق است واجب الوجود که بذات خویش
قائم است و سمیع بسیع خویش و بصیرت بهر
خویش و علیم است بعلم خویش و حقیقت انسانی
که بر رخ است سمیع بسیع حق است و بصیرت بهر حق
است و علیم بعلم حق است و حق در تنزل نور است
و نور ناز است و نار هوا است و هوا است و
آب خاک است و اینهمه مجموعه صورت انسان است
و باز عروج کند که انسان همه از خاک است

بسم الله الرحمن الرحيم

حمد بنام ان احد كبريه جمع موجودات را زبده
 تجل ظاهر نمود نور محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم نور
 ساخت بدانکه اسعدت الله تعالی
 توجع الیل فی النهار و توجع النهار
 فی الیل و لا یفک جبار یاه و جبار غافر

بیداروند اول از قطره تجلیات الهی
دویم از قطره قدرت آب بیدار شد و سوم
از قطره فلک با بیدار شد و از قطره چهارم
وجود موجود خلق شد بدینکه اول از چهار
با بیدار شد و با اینست یعنی عدم است و عدم
است که خالی باشد و خالی انرا گویند که آن
با دو دو وجه بیدار شد یکی خالی در میان دو دو
مباحث یعنی مید و مید مرئی و وجود را
باشد و از با دو دو که
شد چرا که در آن

افسوس شد و از آن به توبه از پس
وجود را هم می یافت سوم روشنائی هم دارد و چهارم
تری از پس چهار قسم است گرفت غم هم خاک شد کم در آن غم خالی
بر آن در میان خاک هم خالی می باشد و دو هم یک
وجود را هم می یافت سوم روشنائی هم دارد و چهارم
تری هم دارد و غم سخت گرفت خاک شد از برای
شوق کردن نجات محبوب محبت ذات آدم است
پس این هر دو وجود از برای غایت شوق و لذت
می اظرف آدم از طرف خواخون این بر دو
سخت و سخت سقیداب و سخت
و روح بیدار شد سقیداب از

طرف هست و سر از طرف تخلیات چرا که روح حیوان
هست و تخلیات بیدار شده چنانچه قال الله
تعالی الروح من امر رجبی بدانکه روح امر
قطره است است از طرف تخلیات در بود و قدرت
ای که اندر اول گویند و از آن دل اظهار رد پیش آدم
علیه السلام حکم خوا بیدار شد و احب الوجود از
آب می جاکند بیدار شد اول و احب الوجود بین
زشت بیدار شد آن تقریبی ای اش در زشت
آب میشود از آن قطره آب و خون می
چرب است خوان مغز می

من المساء وكل شيء حي يدركه
دارد وجود همه عالم شود و زنده بیدار کند فاما اگر از
میان مرد و یکی را باشد خواه مرد خواه زن علت
نباشد اول کف قدم باد سوخته اگر از این علت
نباشد تا که مثال آب در خون و عورت هم اینها
خالص باشد این علت که در صد رگها
شده است اگر این علت در میان نباشد
در خواه زن باشد آن عقیقه شود و در
از طرف زن خون تا این باب
شود عروق اللقات شدن
رید قطره آب و خون نباشد

بس که توست چگونه میفریدی ز یاد که بر درستی شود
وال قطره خون و آب که می شود و حیاه قال الله
تعالی ثم خلقنا النطفةعلقة معلقة فيه
باشد که بس بد که دریم میان است خون بسته
ازین کلام معلوم میشود که آن خون در مینه
غلوله شود و اما که آن غلوله از یک نرم باشد
و تا که در غم ماه می شود اول آن غلوله حیاه قال
الله تعالی خلقنا العلقه مضغة
آن خون بسته را باره کوشش ازین
میشود که آن غلوله بشکافد
آن غلوله را پیدا میشود

و بیستی و رخسار ماه دوم بر دوست انگستان
ماه ششم مرد و پاهای او است و اول و فراغت ماه
چهارم و شکم آن پنج اعضاء روز بروز بزرگ
میشود و دل عورت مینماید و برای خوردن
طعامهای رنگارنگ و سیاهی کوناگون اگر چیزی
که طلب آن زن بوده باشد و اگر نمیدهند آن فرزند
و خود ناتوان گردد و ماه پنجم و ششم مادر جنین قال الله
ما المفقده عظام ما پیدا کردیم اما آن
که در این کلام معلوم میشود که آن
ماه است و پاهای دراز شوند

از میان گوشت با استخوانها و ماه ششم از جنس
موپا و ناخن نیک تر است ازین بیدار کنندگان
همه تا بدان که تا صورت آدم در میان شکم مایه
سه وجه بیدار شد اول از طرف ایمنه تعالی و ده
چیز دوم از طرف بدر چهار چیز سوم از طرف
چهار چیز جمله بزده چیز شد قال الله تعالی ان
الله خلق آدم ثمان عشرين معنی در وجود آدم
جمله بزده چیز پیدا کرد از ان چهار از طرف مایه
یکی موی دوم پوست سوم گوشت چهار استخوان
و از طرف بدر چهار چیز یکی
سوم مغز چهار
پنجم عروق و شش و کبد

و ده چینه راول دیدن دهم شنیدن سوم
گفتن چها بر داشتی بخم شنیدن چنه بوئیک
ششم روح موقت بادشت نفس ششم عقل و هم
حان از عقل بیانی و از روح شنوایی و از روح
گویایی و از علم دانایی و از جان توانایی چنه
از سنایی محسوس و از شنوایی کینه و از توانایی
حد و از گویایی غضب و از دانایی تکبر و از
دیده چنه موجود است وجود ادم کردید
و از الوارز به شریعت بعت شنیدن
بشد شوق بیدارید و امام روشن
و بیج حمادی نفس اماره

خطوة شبھانی قلب منفعہ غیم قیاس مقام
ناسوت راہ شریعت و شریعت انرا کو بند
کہ بیج دقت غماز کند رون با وضو بودن و کلم
طیبت کفایتی و روزہ ماہ مبارک رمضان در شستن
ضایق کہ قال اللہ تعالی اطیعوا اللہ و اطعوا
الرسول الخ خدا رسول خدا فرمودہ است
و کرجای لقلقت شہادت مبداء مراتب
النفس درین محل خاکست و خاکست
و در اول استخوان دوم گوشه سوم
چهارم ہوشیختم مومنان
دارد و چنانہ خاک

ولذت خاک شمین و در دانه خاک غایب
و ز خاک زود و مومل این مہتر جہیر سئل ممکن الوجود
الوانہ طریقت یعنی طلب کردن محبوب رفتن
در راه محبوب و نام او دل و ممکن للوجود انرا گویند
کہ از اجتناف ظاهر شود ہر واجب الوجود آن وجود
فلک است چرا کہ ہر جسم حرکات از فلک پیدا میشود
بروی زمین مینماید چنانکہ قال اللہ تعالیٰ و لقد
جعلنا السموات والارضین زینۃن للکواکب
و میشود کہ ہر جسم مایہ فلک ممکن
خود روح بنامی خود دارد

نفس لوامه باشد آن بوی زبانی نماید
ازین سبب که لغامت و حطه نفسانی
قلب نیز فهم مقام ملکوت است و ملکوت طریقت
انرا میگویند چنانکه بزرگان فرموده اند تا صفای
دل و ذکر کند یا فکر باید کرد چنانکه و قال علیه السلام
گوید لكل شئ مصفلا و مصفلة القلب
لا اله الا الله ذکر قلبی و سوره شهادت
و بعد از این تصفیه القلب درین
یعنی شهادت حق یا قاضی و یا
بیخ خاصیت دارد و او

چهارم خوشی غم بول لذت آب شور خانه
آب دماغ و دروزه آب بنس سوه آب
خسیدن و زنگ آب سرخ دارد و موکل همتر
میکائیل و ممتنع الوجود است و ممتنع الوجود
از اسکوئید جانی که آسمان و زمین پر و در آنجا
بیرون آمده اند و جمع موجود عالم از آنجا پیدا
شده اند و آن وجود عدم است و اگر عدم را
وجودی باشد مهتیا ازین عدم عالم از آنجا پیدا
شد و این سبب عدم هم وجود دارد و آن
از آن ممتنع الوجود میگویند

ولوازم حقیقت یعنی حضور بودن دایم
در حسن محو ابهام او روح و متمتع الوجود
روح علوی نفس عظیم خضره ملکی قلب سلیم
فهم کمان مقام جبروت و جبروت ترا میگویند
جایی که عدم سخن پیدا نشود انرا میداند و اجا
بیک روح شناسد جبروت را حقیقت و
حقیقت انرا میگویند که اجا روح یکانیت
وارد و آن وجود کل شیء محیط است که انرا
شناسد از طرف یکانیت فدا بده
روحی مشهور است

و تجلیه دین علی الله است و عبارت دانش
بیج خاصیت دارد اول کرسنگی و دوم شنکی
سوم خواجگارم و چهارم کانی مویه الله
ویدن لذت الله تلخ و خانه الله تلخ و
در وازه الله خشم و رنگ الله سیاه و مکل
الله مهتر عزرا یل است عارف الوجود است
و عارف الوجود انرا میگویند که این هر سه وجود
پیدا کنند آن تجلیات دارد که الحاق ابتداء هم
الله انرا ذات احد میگویند در الحاق بالآخر
پایان انرا وجود تجلیات نور

محدثی باشد صلی الله علیه و سلم حدیث
گفت بنیاد آدم بر این الما و الطین بران
نور وجود قدرت خود مایل شد و وجود فلک
آدم را گرد این میگویند که ابو الارواح حضرت
محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم ابو الوجود آدم علیه السلام
حدیث قدسی میفرماید ان الله خلق آدم علی
صورته ان الله تخلقوا باحلاق الله
تعالی و انصفوا الصفاته عارف الوجود
لوانهم معرفت یعنی محو کردن مراد خود را در برابر
محبوب و امام او نور و عارف الوجود
نفس منزهه خطره رعای

معرفت

مقام لاهوت است و لاهوت از مکنون که

ارواح بالروح شی بود بغیر از بیست الله تبارک

و تعالی را معرفت است و معرفت از مکنون که

رذات است بیست الله تعالی محرم شود و آنکه این

بزرگ عظیم است که تاثر آن اسرار حق معلوم بود اگر معلوم

نشود که غیر حق از و اعلی بیست پس بر حقی که

سجده کنند باشد بغیر از خدا تعالی خلایق و کلام

خود خبر میدید قال الله تعالی فاین ما تو الوشم

وجه الله یعنی پس چاکه رویی ارید پس تحقیق وجه الله

بجای خدا تعالی است و آن شنیدی که عارفان

گفته اند به صورت که عارفان را بجای کذب عارف
در انصورت سجده کند بر حق تعالی چه سود آنچه
زمینی و کوسری معاینه نماید است بهر ارباب
حسین البقا و بلکه المقتاد و درین محل باو است بانه
مسدود است از این نیز هیچ خاصیت دارد اول حبیب
دوم رفیق سوم خیاره کردن چهارم لوریدن
پنجم ماسیدن ششم بهار با پیوستن ولادت باو بی
نهم خانه باو هدیه در راه باو روی بینی رنگ باو
سند موکل باو اسرافیل است دیگر خاصیت پروا و پروا
حالی را بگویند و انرا هم پنج خاصیت دارد اول

شبهت دوم بر اینکی استبوم مخفی چهارم عقد
بیم خوف موه عالی است اما در از رنگ عالی
سفید موه عالی است و بعد الوجود و انرا میگویند حال
الله تعالی و خلقنا کما از و احاطه نیست که
افزودیم عالم را از حق است و این جهت نیست که
پرب و وجود عالم بر وجه موجود است با و یکی است دوم
قدرت مخفی اسم قدرت حسم اسم نامعنی و حسم
و قدرت نامعنی صورت حسم خالده شئی پیدا آمدن
الطرف شناختنی وجود شائی را که در هر درخت و
بیت الله اسم حسم دوم دارد اسم الت
و در هر کاهتی که وجود گرفته و نام نیا که و حسم

که آن درخت و کارباری می آید در دستان هر یک
و کل و شاخها هر چه می نماید تا بداند که آن غلغله و درخت
یکه موجود و خود نباتی روی وجه الله شد و وجود
جاری اسم تجلیات رنگ دارد و جسم نه
سختی دارد و این هر دو یکی موجود با وجود جاری و جسم
یکه الله شد و وجود حیوانی اسم تجلیات صوت
و رنگ کون و کون و در آن جسم قدرت آمدن و رفتن
برنده و درنده را این است که یکی موجود با وجود حیوانی
روی وجه الله شد و خود نباتی از در آن جسم
تجلیات تصور صورت آدم و تن عرفان و در آن
جسم قدرت دل دارد و اینها هر چه فکر بوده باشد

بقا اشکار شود این بر روی موهود با وجود

زنی روی وجه الله شد و مجوزی اسم

تجلیات هر چه درین کائنات باشد مثال ازو

نقره و خزان و جسم قدرت هر چه تری گرفته است

و از آن محرم میروید این بر روی یکی بود زمانی روی می

الله شد و خود آب اسم تجلیات هر جا که بران می

نقشه از زنده اند جسم قدرت می آید و میروید

این هر دو یکی موهود است بر روی وجه الله شده اند با وجود

وجود با اسم تجلیات او از او دارد و جسم قدرت

عاشی که توبه است از او خشک کند و می آید و میروید

جبهه حاجی که تر باشد از او خشک کند و میروید

و لیسر جای هر چه ظاهر بوده باشد این هر دو بیجا
موجود با وجود باوردی و حق تعالی است و از
وجود انش اسم غلیات کرم دارد و جسم
قدرت جبر که در آن می افتد از اسب و این بر چه
یکجا موجوداتش روی وجه الله است من لوصلة
حافظ مطلق شدم غارنی رفت تمام حق شدم
برویدر سالک حق شدم که رفت مسلم حق
شدم اولین ازین در آمده ام ظاهر
باطنی من بوده ام من خدام من خدایم من خدای
فارغ ز کبر و کینه از هوا و حیاسته فاعلم السلام
من مسلت مسلم و من مسلمة نجا یعنی کسی که
خاوندی

ناموس شد سلاست ماند و کسید سلاست
ماند نجات یافت ای طالب الله سر حق بیت ناموس
نظام درون منع است بلکه کفر است و دیگر بشمار است
اینست هم میگوید مشحون بالتوحید و فقهان
او میگوید این احباب خیر است ای طالب تو نظر کن
اگر کسی که ظاهر در حق من محرم است این پیش ناموس
گفتی قتل واجب میشود چرا که موحدان راست میگویند
و عقیقه میدارند که من یگانگیست نمی فیه ندردی
انته است اسم تو کار من نظام این رساله
واجب الوجود و تاریخ چهارم سوال شده ۱۲ فصل

برای حضور بر نور زاید السره و سایر اجناس

حضرت خان بدست خط بقدر کوتاه تدبیر نمیزایست
غلام

قصه در الانوار پیران عام

اول باره

نفس انوار کافران است زاه خصلت دارد
حرص و عوا و سرور و خجل و خجل و خجل
لذت و ریا و لیه و لیه و لیه و لیه و لیه
مومن است و انچه از این خانی حق است
لما میفرماید که اقسام با النفس الیه
مرکب نفس مزغ الباس محل جفا و جسد

نماز و روزه و زکوة و حج و محبت و
و نیک و نواب و خیرات و تجلی سون
بدای آید بمان مشرق سنی مغرب اک
جانا و هم نفس مدعو پیران است پری طوطی
و بانی آفرود می طاروس نه احد صاحب
دارد و ... در طلب مولی یافتن
اسرار در معانی معرفت و یکنزدکی
بدان هم سر است آید و حو ...
چنانچه حق است میفرماید فعل همما خویرا
هم نفس ... اولیاست و حاصل دارد

تأمل و تفکر و زهد و تقوی و مناعت
و ذکر و خواندن قرآن مجید و عیب پرستی و
صابر جانچه در قرآن مجید یافد یا الیه
النفس المطمئنة ترجی ای رکت راضیه
مرضیه فخری فی عبادتی و ارجی حتی

عام ۱۲۸۸
حاجا ... رزی حضرت جناب ...
بازار حضرت و طبع را پرست که دارد و گناه
میدانی که بیماری کتابی دفع کرد و طبع
جواب پیامد که دلوانه در و سه اسناده
گفت داروی کتابی من چیده ای یک سیرج
خوردن او دشوار خواهد رسید که ناکوردی

لعلت نموده شود . صبر و در سینه تواضع و طهارت
محبت . هر چهار چیز را بدست تو فتنی در دهان
امید بکند و در دهان نشسته بود و در دهان
شوق بیاورد از اوقات بنده و غافله
رحم کند و در مرتبه نیستی بیاورد و در دهان
نهار باب و در دهان شفا یابی بیماری را در دهان
حوائش چون سنج و سنج بشنید بگوشت خود و
دوانه از نظر غایب شد و در دهان
عقله سلیم و دینان جوابی را که رسد یا
رست بر خیزد . شنی که بنده خاتمه من است
مهر مولی عرصی از دل آردم حکم شد که در فلان
غبار برو چون رخت شسته دید مجروح در مرج
اولم تا افتاد و هر گری که می افتاد و باز بدو

مئی انداخت تا از رزق محروم ماند موسی و همسر او
لوقت جواب علیک داد فرمود یا موسی
ام موسی رفت تا آب بنیارد چون آورد
جان بجی تسلیم کرده شد موسی قائله کرد و بخت
بدینش رفت چون اسباب مرد جان بجی تسلیم
مادر و خاکش را با او ده موسی مناجات کرد و نذر
آمد هر که را از خود خواهم محتاج دیگری نکرد اینم

یفت

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والعاقيه للهادين و
الصلوة والسلام على رسوله محمد وآله وصحبه
اجمعين بدان اسعدك الله تعالى في الدارين
که روزی نوشیروان پادشاه عاقل خواجہ بدرچهر
طلبید وزیر او بگوید فرمود بهر ما کتابی برآورد
که خورد و بزرگ و آستان و مشکل حل کند و این
جهان کار آید و در آن انجمن نماید غایب و الغایب یابند
شد و گناه بگوید در او راق اندک بکنجد و بسیار شود
بر تاق پهل و خط برود و از پس زیاده کار بماند و

غرض از اینست که این کتاب را در دسترس
همه بزرگواران و محققان قرار دهیم

مختصر

مغروب متحاب شد بس صم خود و صم بر یکایم
منکل و انان خواهر شد حواجه بر چهر خوشدل نه
در سوال آغار نمود خواهر از طالعائش جوابش داد
چون یلیفته گذشت مرتب بر دو طرف نامه نام نهاد
و به حضرت نوشیروان بر در چون طالع عشق کرد در طلب
پسند افتاد و فرمود بر قطوبه باب زر بنویس
باب زر سونب بخت عالی بر دخالت خاص
منت یافت آن اسوله واجوبه اینست حواجه بر
لغت از استا برسیدم از خدا تعالی حواجه یابد حوا
لغت خیرت لغت بر لوک حست لغت العظیم
الاء الله والرافقه علی خالق الله لغت زندگانی جلوه

۱۱۱

نقد دین و کم گفتن و کم جفتن گفتن بر مردم اندک
چگونه خورد گفتند اینست اندک گفتند گفتند
عزت بچه حاصل کرد گفت اندک خواواند
خوار و بسیار خوار بسیار گفتند بر حق
بر باید گفت در حق نفس خویش گفتند آن
چیز در محل دیگر کار نند در محل دیگر بدرون
گفت نیکوی اینچنان و با دانش اینچنان گفتند
خشنودی خدا انما بچه حاصل آید گفت
خشنودی مادر و پدر گفت مشورت بکرم باید کرد
گفت با مرد دانا گفت مرد دانا را اگر گویند گفت
انکه اندک گوید بسیار باهوش بشنود و حاکم

نبا رفتم بکدام محل سخن نباید گفت گفت بگویم
که حکایت میکنند رفتم بکدام وقت سخن باید گفت
گفت آنکه بگوید بگو رفتم نیکیست چگونه ششاخته
شده رفتم بطلب علم و سخاوت و خندان در
گفتم سخن کرا گویند تا دل موجود رفتم بدترین کار
چیز است گفت مرتبه از کی گفتم بدترین کار چیست
گفت با مجلس علماء و فقهاء بپوشان رفتم عارف
کرا گویند گفت آنکه خود را از دیگر کمتر دانند گفتم این
مرتبه چه حاصل کرد و گفت از صحبت فقرا عالم
گفتم در فقر چه اختیار باید کرد گفت رضا و صبر
و شکر رفتم ثبات سخن چیست گفت صدق رفتم
صادق کرا گویند گفت آنکه تحمل بسیار کنند و زور

نمود گفت صابر بهترین است اگر گفت بغیر صابر شکر از
کجا باشد لغت صبر از چه چیز و لغت از شما چنان
لغو طیب لغت لغو طیب جلوه حاصل شود لغت از
علم لغت لغو طیب جلوه حاصل شود لغت از سب
لغت بهترین کس است گفت راست کردن لغت بد
ترین کس است لغت لغت فروختن لغت میان مرد
دزدان چه فرق است لغت آسمان و زمین تاله
از آسمان نیار دار فقیس هیچ ضرر و عید لغت سافر بهتر
یا مقیم گفت سلا آب روان و مقیم آب استاده
گفت سافر را گویند لغت تارک و دنیا را گویند لغت

چهارم و بیایا از چه دور شو گفت از صبر و شکر گفتیم
صحبت چه فایده دهد گفت اثر بسیار آید گفتیم تعظیم
میان صحبت گفت تازه روز نفتم میان می او
گفت اول سلام بعد کلام بعد طعام نفتم
بعد نهمان چنانکه گفت اول استقبال بعد
نشاندن تلخ در نفتم دارد گناه است گفت
گفتم صاحب دستگاه چکند و چه کاری بهتر گفت نادان
گفتم مقر را چه باید کرد گفت صبر و شکر گفتیم زحمت
چگونه باید کرد گفت توکل مال و ترک محال گفتم اینجا
اول و بکلام و رد و مواظبت نماید گفت کلام طیب

گفتم تاریکی دل چیست گفت حبس بیرون دم و
مال گفتم روشنایی دل چیست گفت یار و ناموس
گفتم مرد را از جان چه بهتر گفت دین و دارا و تن و نیت
دین را درم گفتم درویشان چگونه باید بودن گفت همچون
مهر در زر گفتم نورش را چگونه باید رسید گفت با محبت
یار و انا گفتم کدام بقعه با حق راز گوید گفت آنکه فراق
خویش را در خاطر گذارد گفتم نامرد در کار گویند گفت آنکه
ناحل در عبادت بود گفتم از یار و بد چگونه باید
گفت آنکه از وسعت خواهی گفتم مردی خسته شود
گفت بخانه گفتم مقبول دلها چیست گفت اهل
الصف گفتم بخت چیست و نصیب چیست گفت

از محبت بندهم چه نرسد و هر چه رسد از نصیب ما
گفتم مردم عاقل کیست گفت عاقل و عاقلی بگویم
عشق چیست و عاشق کیست گفت عشق گوهر
ست و عاشق عواص او گفتم ناکس کرد و گویند بگفت
بسیار کرد و گفتم ناقصی که را خوارند گفت بسیار
خوار را گفتم بخیر کرد و گویند گفت بلکه لایس در و
پوشد و در ملوک برود و گفتم کدام سخن را
طرح نماید گفت زور جوان و رهبر گویند
بیان تو را کرد و فقر گفتم میان محترم و معتبر
جست گفت بل گفت گفتم محترم و معتبر کیست
گفت آنکه از لطف و مهر و بار نماید گفتم منافق

که اگر بید گفت بظاهر پیر و بیاطمین و بیارغوم
از هوا هم و اینکو تر بود گفت ایست نکال
و آمدن سر ما با آغاز نکال کفتم زن ارجه
صراطی و لغت اندر شکاه کفتم از فرزندان
بچه ماند لغت و انگشت ششم اگر بیزد در داند
بنازند عیب کفتم محبت ارجه کم گودد گفت
از قرص خواستن کفتم محبت ارجه افراید گفت
از غیب رسیدن کفتم آب چگونه باید خورد گفت
از آب اندک کفتم طعام چگونه باید خورد گفت
از استقامتی و انگشت کفتم بغیر خوردن تند
از چه خیرد گفت از چه چیز جامه نرم و خنوبی

و در باره حق گفتیم یاری و نشان جست گفت
سوال که کردن گفتیم گوشت کلام بهتر گفت که گفت
گفتم جوانی چیست و سر چیست گفت تند است جوانی
و ضعیف پیوسته پیوسته و جوان را جدا بگویند
جوان را نرم و دلاور و سر را محکم گفتیم که تن
کدام جوان تو بگو گفت خیر و گفت ای هر کدام خانه که
در پس هر دو ساز و مهانی بگو گفت بر این خانه
که در آن گما و منشی و دو دکان بسیار هستند و
بهر یا بیدار گفت ای انوم اخ الموت گفتم دل
در یافتن نیست گفت در بار زو و یس
را نیند گفتیم بکنان دل جست گفت از

از رویش بازداشتن گفتم مردم را علم منور است
عزیز بگو و گفت پرسیدم پرسید که اگر او بیند
کوتی شناسنده لوط طیب گفتم لوط طیب چگونه
شناسند گفتم گفت از بصارت گفتم بصارت
چست گفت بینا نماید دل گفتم بینا چگونه حاصل
آید گفت طایر تحصیل علم و ریاضت گفتم حاصل آید
گویند گفت بخت را گفتم مردی که بخت حاصل کرد
گفت از علم و تمیز گفتم علم چیست و تمیز چیست
علم حکایت خداوندگار کردن و تمیز فهم کردن
گفتم انکه علم خوان و فهم آن نکند که مانند گفت
در خست است که میوه نداند گفتم اگر نه را علم

و تخمین بیاورید یا علم بای و تخمین بنمایید کلام پیر گفت اهل
تخمین گفت حد جلال چیست گفت انصاف بی نعم
بی انصاف چیست گفت آنکه علم بای و عمل حاصل نگیرد
علم چیست و عمل چیست علم دانستن و عمل کار
کردن گفت آن چیستیم ذکر آن بزرگان بسیار رود
گفت من احب شیءا کثر ذکره و الله اعلم
یا الصواب و اخیرفضاح یا یهدیهم صریح
برای یاری یا بخاطر خام اجور العیال غلام
انصاری یا سنبلی در بلاد و بیخ بندر نوین

فَاتَحَ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والعلوة
على رسوله محمد وعلى آله وصحبه أجمعين
يؤمنا به صراطا مستقيما جفورا دقا رضى الله عنه كجميع
الكان شريث وطريق وحققت معرفت كمال
زدند شريث حيث طريق حيث وحققت حيث
ومعرفت حيث الجواب شريث كمال حيث وطريق
يماك است وحققت حيث كمال است وحققت در راه حق
بعد و سلام انت كه در امر او باشي چنانكه

بحولیت و غار بکذاریا و روز ماه مار ربی مضارب
 و زکوة مال بدیج بکذار کر قوت بخند و معنی ایمان
 کہ اور اجلا نکی بنای و با او ایمان آر حبانہ حضرت
 رسول علیہ السلام فرمود کہ الا یمان ان ترا مننت
 باللہ و ملائکتہ و کتبہ و رسلہ و الیم الاخرہ و ان تجد
 خیر و شر من النبی تعاضا و احب بعد الموت حق
 معرفت برسان و معنی احسان ان کہ در
 عالم را چشم باطن من پندہ کنی چنانکہ حضرت
 صلی اللہ علیہ وسلم فرمود کہ الاحسان ان تعبد
 کانتک تراہ فان لم تکن تراہ فانه یراک
 و نیز فرمود از شریعت کفایت است و طریقت گردان
 و کفر

و حقیقت دیدن است و معرفت دانستن خلیفه حضرت
رسول علیه السلام فرمود **الشرعیت** و **الطریق**
افعالی و **الحقیقت** **الحوالی** و **المعرفت** **الاعمالی** باز
ایام فرمود **الشریعت** کشته است و **طریق** کشته است
و **حقیقت** صدق است و **معرفت** در آن بحرا بیدار است
سوال چون احکام و ارکان **الشریعت** و **طریق** و
حقیقت و **معرفت** بسیار است سوال **الشریعت** چند حرف
گنج **حروف** است و **ارکان** **الشریعت** **مستطاب** **بجاء** **اوراد**
است و **مراد** از **زوائد** است و **مراد** از **یاد کردن**
حق است و **مراد** از **عبادت** است و **مراد** از **توبه**

کردن از کائنات و طریقت نیز پنج حرف است و مراد
از باطوق جنونی در کردن نهادن است و مراد از
ریاضت است و مراد از ریاضه راه حق است و مراد از
قنایست و مراد از تسلیم است و حقیقت نیز
پنج حرف است و مراد از حلال حرام دانستن و مراد
قیام نمود با امر نوحمان خداست که ذکر و
التَّائِبِينَ أَمَّا وَقَدْ عَلِمُوا عَلَى جَنُوبِهِمْ و مراد از یاد
و خوف خاتم است و مراد از اودیم قتل نعلم ما زه است
چنانچه در آمده است قوله تعالى وَ تَنْهَى الْقُلُوبَ عَنِ الْهَوَى فَاِنَّ
الْجَنَّةَ عَلَى الْمَآوِي و مراد از توکل است
و معروف نیز پنج حرف است و مراد از معلوم با حق

بهست و مراد از علم یوحناست بهست و مراد از
رادقناست و مراد از فافقی است و مراد از
تخمین رسید است و دیگر است معرفت دریائی بی
بیان است که علم نه مرد عارف نشود و تر در معرفت
بج حروف دیگر است و موت لغزیده عهد کردن
به رب است و در از رغبت نردن در آخر است و لغزیده
یعنی سپردن کا خود به الله تعالی و هر کس که بخیر است
بوی الله تعالی غر و حل نقل کرده است تفسیر سوره بقره
و سوال از ترا پسندید بوی چیت بویعت آن است
قوله تعالی ان الدین بیا یعونک انما بیا تعون الله
بید الله فوق ایدیه من نکت فانما نیک علی نفسه

وَمَنْ اتَى بِمَا عَاهَدَ عَلَيْهِ اللَّهُ فَيُتْلِجْهُ
 عِلْمًا مَرَاوِزِينَ يَرْفَعِ اللَّهُ فِي قَدَرَاتِهِ حَتَّى تَخُاطَبَ مِنْ
 أَطَاعَ اللَّهَ فَقَدْ أَطَاعَ الرَّسُولَ بِدَلَالَةِ تَوْفِيقِ الْيَدِ الْمُنِ
 بِنَا بَرَانِ كَلِمَاتِهَا رَاجِعٌ نَزِيرٌ وَجُودِهَا شَرِيفٌ وَرُحْنُهَا
 نَزِيرٌ حَتَّى تَخُاطَبَ الرَّسُولُ بِدَلَالَةِ تَوْفِيقِ الْيَدِ الْمُنِ
 عَهْدِهَا قَوْلُهُ تَعَالَى أَلَمْ أَعْبُدْكُمْ مِنْ قَبْلُ آدَمَ
 تَعْبُدَاتِهَا طَلَانِ إِنَّهُ لِلَّهِ عَهْدٌ مُبِينٌ سَوَالِهَا
 كَرِهَتْ حَتَّى يَكُونُ وَصِيَّتُهَا نَحْتِ بَرِّهَا تَعْلِيمُ
 تَلْقَانِ حَكْمُهَا عَهْدِهَا وَصِيَّتُهَا بَجَا آوَرْدِ
 صَبْ سَنَتِهَا دَرِجَاتِهَا نِيَادِهَا صَبْ سَنَتِهَا
 زِيرَ كَلِمَتِهَا عِبَادَتِهَا أَرْكَدِهَا رَسْمِهَا أَرْكَدِهَا

سوال اگر ترا برسد سنت را چنانچه باید که از شما بپوشان
بخوانان غنیم ازنا محرم دوم زبان از کذب و پشیمان
و غیبت و غیر ذلک متعلق بر زبان دارد و دوم
یلبس و فتوای چهارم مکتوبات حرام هیچ چیز باید که از
اقل روی نیم دست ششم سفره طعام چهارم در خانه
یخیم قدم در خارج یافتن سوال اگر ترا برسد میان تو
که بسته از نگار بگوید بیت و بیت سوال اگر ترا برسد
که عهد خیریت بکوسر الوفا و نسیم سوال اگر ترا برسد
میان تو و میان پیر نشان چیست بگو تبر او تو لا چنانکه
حضرت امیر المومنین علیه السلام گفته است
مَنْ تَوَلَّى عَلَيْنَا وَلَمْ تُتْرَأْ وَلَا أَعْدَاءُنَا فَلَيْسَ

اگر ترا بپایند و پیر تو چه تلقین کرده است جواب بگو که من
اول خاستن بخدمت دیم سخن گفتن بحکمت پیوسته
بحرمت اگر ترا برسد عهد و وصیت بکند جزو راه آید
بگو متابعت سنت کردن و باز استادن از
مناهی و پزار از غیر حق اگر ترا برسد تجرید حسب
و تعزید حسب بگو تجرید قسم ظاهر است و تعزید باطن است
بدوست پیوستن و بیگانه شدن از غریبی دوست
پیوستن نیست و رنده این راه باید طریقت از نظر
گویای می پود خود را نگاها دارد و اگر ترا برسد غسل
شریعت غسل طریقت غسل حقیقت حسبیت
که غسل شریعت بیرون آمدن از جنابت

و عمل طریقت بخیر شدن از غیر علی بن ابی طالب و
تفرید برین شدن از علایقهای دنیا و حقیقت
رفتن از دنیا و آخرت و کت و زبان از ضرر مسلم
نکاید است قال علیه السلام الملم من سلم
الملمون بیده و لانه اگر برسد که راه سرعت
در راه طریقت و راه حقیقت از کار رو گشت
جواب بگو که روایت میکند از شیخ حسن بقر رحمة الله
علیه از امیر المومنین علی رضه الله عنه چون حضرت
رسالت پناه صل الله علیه و سلم را مهتر حیراجیل
بیش مجراج بالائی هفت اسمان بر پریده رسانید
داز عمری و کریم و لغایب قوسین ادا دانی رسانید

خطاب به جلایاب شنید گفت یا محمد بالا نظر
کن بالا نظر کردم صورتی دیدم پس بحایت و حیرت
التصور شدم چنانچه بی هوئی شدم که ناگاه فتنه از کتب
رحمت در دلم من چکانید باز بی هوئی آفتم چون
نظر کردم آن صورت را ندیدم حاجات کردم یا پروردگار
دیکار آن صورت باز بمن نمانی در جواب شنیدم
که آن صورت هر دیکه فقیر بود اگر آن صورت را باز دید
میخواهی ریاضت کنی و محبت و محنت اختیار کن
باز آن صورت ببینی هر کسی یار خطم یار دیدار
چو یار عزیزان یار دیدار حرام است از آن سبب چهره یا
اختیار کرد و دجلوت و عزلت و تنهایی اختیار

کرد و از آن سبب راه شریف و راه طیب و راه
حقیقت روشن آن صورت فقیر از وی مجاهد و
منابذ را مدافع است اینچنان که بار در میان احکام
است که فقر مختلف گفته اند باز آنست که سوره این
یا مبر المؤمنین علی رضی الله عنه باشد همچنان که
دفتران اولیا و انبیا حضرت محمد مصطفی صلی الله
علیه وسلم باشد و دفتر اولیا امیر المؤمنین علی
رضی الله عنه باشد تا راه غائی راه طریقت مسیح
حسن بصر رحمة الله علیه روایت میکنند از امیر
المؤمنین علی رضی الله عنه حضرت کمال آن صورت او بدو
از عالم علوی به عالم سفلی نود آمد جناب مبارک توری

پس از آنکه در آن نور دیده هزار عالم بران رسید و فرقه
هزار عالم در آن نور عیان شدند بزرگوار وین دنیا
حضرت محمد مصطفی علیه السلام را رسید دنیا
و معل اله کجا بوده و کرا دیده وجه شراب نوشیده
که این نور بروی مبارک توهم وقت تابان تر
می بینم فرمودند یا حضرت رب العالمین بودم
و صورت فقر را دیدم و جرعه از جام عشق نوشیدم
و حیران شدن و بهوش شدن گناه بخوبی برآمدم
ایرالموضیان علی رضه الله عنه گفت از چون شنیدم
عزم این بیابان کردم من نیز بهوش شدم چون باز
بهوش آمدم هیچ حسن بصر رحمت الله علیه را طلب
نکردم چون بیامد کفیم هیچ واقف هستی گفت

السلام

آنکه از جان بنوع حضرت عریض که واقعه آنست
از آن فقیر راه بیان کردم ماوی تا در راه اولیا و جانی

الحمد پرستانند و جمله مشایخان را قدم بر آستینند
راه تپیده اند و هر یک نشان داده اند و سبب نزول

فقیر را متشبه آن گفته اند و از حضرت رسالت علیه

سلام روایت کرده است الفقر عشر مقامات

مع فقیر راه مقام است اول فناء است که منقطع

میرنوی از همه چیز و مقام دوم بلا است درین

اولیا و نجیز راه داده اند این مقام را و مقام سوم

لغواری بود و در مقام چهار غلبت

مقام پنجم صبر است بود و مقام ششم ریاضت

بود و مقام هفتم غیر خود که بدو از همه طعامها

خاتم النبیین بیا بعد مقام هشتم خلافت
بعود خلافت آن نبی و مأمور بودن از امرهای
حقیق و حالنوحی را بکشد و جفا بدین
و تن خود را لاغر سازد و با تمام نهیم بیماری
زبان و اشتیاق و وصلی بود و مقام دهم
و طلب و امیر المؤمنین علی رضه العظمه میفرماید
که عشر عیناً اول صورت ظاهر است دوم باطن
سنت سیونم نیکی چهارم جوانمردی پنجم سیرت
ششم دعوت کردن هم سفره دهم محبت هفتم
فرق کردن میان حلال و حرام هشتم اختیار کردن
دعوت نهم حکم شراعت را بجماع کردن و شاهد
دویم بمقصود رسیدن در روایت ابن کثیر

از جمله شایخ ما تقدم به قدم در راه فقر و عبادت
و تحقیق دریافته اند از اول راه بر فقر حلقه بگردانند
و توفیق شایع حسن بصیرت رحمة الله عنده چنان میگوید
که این کائنات با حق تعالی نام نام کردم تا راه روشن
محمد علیه السلام بردند و هر کسی که قدم در راه
قوتواند زود بیاید که اول حال خویش ازین
راه میباید که کند و بعد از آن قدم در راه
تعمیق بند تا به مراتب کمالات توفیق که در این
معنی باید که شایع مسلمات العارفین سلطان
سید احمد کبر رحمة الله علیه مکتوب کرده قوت و است
از خداوند عالم جل جلاله برتر نیست که شاید

در وقت کمال عشق و معرفت تا بدین حد
رحمة الله عليه میگوید که نه نیاز حاجت است الله
تعالی جل جلاله بر سر ترکه که نهاد و سلطان می هر
و در جهانی یافت هیچ شقیس بخیر رحمة الله عليه
گفت که فقر الشریست پر شعله بر ترکه که درین
آتش سوخت مس و جوار کیا کنیده هیچ آمد
جای میگوید که فقر شیرایت مردانگی ترکت
جرعه بچند تخم گشت و سح قطعه ایی حذر
رحمة الله عليه میگوید که فقر نظر است پس ای نظر
بر هر که افتد اندک از خود بپوشد بر روی او
و شهاب الدین میگوید رحمة الله عليه که فقر

طهرت است از خون چاکر کس ترک نکرد دست
بران طهرت بر آب حبه آتش تواند کرد و شیخ جنید بغدادی
علیه السلام میگوید فقر و ریاضت پایان آن و
بجای کسی ندیده است بزرگوارتر محمد رسول الله علیه
علیه و سلم و شیخ حسن بزرگوار علیه السلام میگوید که
اولیاء بدانند که فقر و ریاضت است آن درختی
لغایت و زمین آن درخت عشق بود و برگ
آن عمل صالح بود و میوه آن درخت کسوف بود و هر که از
آن درخت کام یافت از پی برکنی امان یافت
برکنی که از آن درخت پیوسته برید مرگ بود

و حیران شود و هر کسی که از آن درخت بر سر آید
او حایّی یافت جاوید الهی یافت و در راه
که هیچ حسن بفر رحمة الله علیه میگوید چون قدم در
راه فقیر نهاد در هر آرویک منزل باید رفت تا
بر آن شهر برسد و از آن فقر برسد و بر آن دروازه
شهر فقیر سیصد و شصت دربان است و
چهار صد و چهل و چهار پیرده بیغی از بریده چهل راه
پیش آید و چون از هزار پل در تحت شاهی پیش آید
و بر آن تحت سلطان بیغی که آن سلطان شهر
فقر است و بر دروازه شهر فقر را بر دروازه

و یاران لفظ اصحاب و یاران میفقتند و نام

پیری و میریدی بنویس بر حاله و رایین کتاب
نقطه یار نوشته شود و مرا و طالب خواهد بود

شکل در بیان عالم سال چون و در مندی را
طلب حق خواهد بود و میرسد اول باید که دعا

نامی خالی تنها رفته صورت فقیر را که
که یا و حسن طبع دانسته بهر صورت است

که با و رابط تعلق و عسوق مجازی و با صورت

آبا و اجدا و خود که دیده است تصور نموده

طریق تصور است که چشم بر هم نهاده صورت

نامی دیده است متوجه بدل شده چشم

دل مشاهده نماید یا برتر در این معیار

سه موضع است یکی نبودن سینه بر سینه

حیث آن دل صوری میگویند چه در

برسگی صورت و صورت آن دل آن

و حیوان هم دارند و آنچه صورت دل انسان بود

بر در قصاب فرو آن بود اما معنی خاکی است بخاک

خاکستان

دیگر آن صانع و آن را دل مدور نامند و در فی

نیز گویند و خالص است و از آن که گاه فقر را بین دل

نموده خطر را علاج نمیدهند که خطر را از آنجا راه است

دل بر روی میان نشسته گاه نور این دل را نور خورشید

که در تصور میگویند شد بدل صورت است و این تصور را

الم سال گفته اند ای بارگاه طریقی مذکور شد تصور

افزون

رقیبت صورت منصور گردد و باعث فتح عالم ملکوت
شود و چون این تصور در نظر او حجاب آمد مبارک است
بر توفیق عالم و هرگاه درین کار بسیار مقدماتی بهنج صورت
از صورتهای که دیده شده بر تو پوشیده و نماند و فصل
در بیان عالم ملکوت هرگاه عالم مثال که در بالا ثبت نهاد
عالم الیه یا اوت است و شکل صورت را که بعد از پوشیدن
چشم دیده شود و از روح صورت است نه بدن ظاهر که
از روح مردم بهمان صورتی که در عالم شهادت داشته
باشند موحی مانند در نظر یک وقت میتوانند حاضر شد
همی باید که صورت اولیای زمان خود یا صورت اولیای

گذاشتن که با حسن اعتقاد و پشتمه باشد و هر یکی که در
عالم مثال متوجه باشد توجه نماید چون ملک متوجه
شود و تحقیق صورت آن آری نزد او حاضر شود و در شکل
که از او زبان دل و لسان حال سوال کند جواب بشنود
و یقین دل پیغمبر آید و بعد صورت آن ولی التماس
دیدن صورت آن سرور کند صلی الله علیه و آله و سلم
آن مجلس متبرکه که بنام صلی الله علیه و آله و سلم و او را
و او را در تمام ملکوت آبی تمام بخشد و هر کس که
آن صلی الله علیه و آله و سلم با او نماید بعد از آن صورت
آن حضرت صلی الله علیه و آله و سلم در دست صحیح

مَنْ أَرَادَ قَوْلِي فَإِنَّ الشَّيْطَانَ لَا يَمُتِلِي لِعَنِي
 بَرَكَةُ اللَّهِ عَلَيْهِ حَقِيقٌ مَرَادِيهِ سُبْحَانَ رَحْمَتِ
 الْخُودِ رَايَا بِصُورَتِ مَنْ ظَاهِرَتْ كَالْبَيْنِ صَدِيقٌ دَرَمَانِ
 وَبَدَنِ عَالَمِ مَلَكُوتِ بِحُجْرَةِ طَبَقِ الْبَانِ أَرْحَمُ رَحْمَتِ
 مَا مَلَأَتْ قَوْلَ كُنْ وَلَطَافُ مَا أَرَادَ خَيْرَ أَشْخِصَ عَالَمِ مَلَكُوتِ
 بِرَأْسِي أَيْتِ كَرَامَتِ أَوْفَى لَطَافِ رَاهِ تَعَالِيهِ تَعَالَى
 كَرَامَتِ الْبَقِيَّةِ وَارْحَمُ رَحْمَتِ مَنْ رُوحِ مَعْلُومِ لَطَافِ
 شَمْسِ زِيَرَةِ صَحْبَتِ بَدَنِ أَرْحَمُ رَحْمَتِ غَايَةِ آيَةِ رُوحِ
 وَصَالِ بَدَنِ أَرْحَمُ رَحْمَتِ رُوحِ بِرَدَنِ عَالَمِ لَطَافِ
 بَدَنِ غَيْرِ لَطَافِ بَدَنِ بِرَدِ رَحْمَتِ بِرَدِ رَحْمَتِ رُوحِ

السرور صلی الله تعالی علیه وسلم بر بدن خدایکند
نیز شکل لطافت صورتش دیده و پندار بر بدنش
کس نمی نشتند سایه بر زمین نمی افتد و حیدر و اگر
لطافت نیز بر بدنش پندار کسستن تو در ده او را ساز
باشد کس ای یار خون از عالم شایع ملکوت آمدی
و در آستین او روح نیک بود نظر تومی ز تیر صورتش
نیز بر شکل مثال او روح - طریقی مایه بر چندگاه این
توجه را از دست ندی تا حقیقت تمام لطافت و علم
اصلت و این عالم سایه او است بر تو خدایه شدن او
در چه خواصی در این است مگر توانی بود و این ترا اعلم
لطاو

لطافت نیستی هم رسیده است بر لوح عالم
ملکوت از کار و کسب بسیار این عالم در عالمی
و خود را ازین ورطه و نظر صورت بینی و بیجا
صورت دلخیزی و خوشکشی کشف و کرامات نمایی که درین
عالم کشف و کرامت بسیار است یعنی در بلاد چشم مبارک
صورت این عیون همان میراثی است که در این عالم
از این انبیا امتداد می بود و حجاجی را اطلب کردند
و گفت و درو محال که آن برسدند گفت چاک باید کرد و
تنه که از باران محل ایشان تو و گفت لحظه توقف
نکنید و متوجه به ملکوت نشوید و در این عالم دید

دارد و برسد که علاج دانه که در یک چشم میان
بر آن چیست آن شخص گفت که تخم خیار را بر آن
بر آن مالید میان پنج چشم را و اگر دانه
صورت را نکند تخم خیار را بر آن مالید
لحظه تخم خیار را بر آن مالید ندانی الفور صحت و تندرستی
رومی نمود و یکی از حاضران بجا در صورت میان بود
برسد که میان شش را مکرر از معالج چشم و تندرستی
فرمودندی اما در عالم ملکوت جمع دو اما موجودان
چون بان عالم توجه نمود این علاج فرمودند و
در عالم ملکوت اجساد و ملکوتیان میان

باین شخص رسید که ملکه در مدت میان جمیع محب و انصاف و عظام
ملکوت و تات را این قوادر از ایشان شرح غنی معلوم نمودند
فرمودند که این از عالم ملکوت زشت است امر را توجه نمودن
باین عالم منزل است پس ای پادشاهی از قوای جمیع عالم
ملکوت محب و راست گفتار از اصل باز بانه اندامانه
را نیست که درین عالم از جمله درین عالم ملکوت و پادشاهی
که درین عالم عمر اولهای عنخدای است و سالک ازین عبور
نمودن لازم است و یکس باید که التفات نکنند و درنگ
نمایند که خوب بسزاه خواهد بود و درین طریقه این
نزد فتح عالم ملکوت و فتح عظیم است اهل ملک را این

طرح صورت عورت انقلید بر روی الهیاتی و عفت حاکم
از شیخ غفر لهی یعنی از عتبات که عفت عین بود
عورت الا عظمی در می از عتبات رسیدم طایفه رسیدن به دوزخ و طایفه
و فضلی آن به باغ من رسید و در دماغ بر دل ملکوت
برای کشف نشنیدم که عالم دانا و در عالم است تسبیح
حق نمیکند به خدای تعالی و کلمات و اللاح و بعد از این
بود که عقل من زایل شود و هیچ یار و یار به در دشت
دشت بر من زد عقل من برقرار بماند فصل
در بیان استعجال ای یار چون عالم انشای در دشت
بر تو فتح شد باید که چند گاه به زین استعجال این سید

این کانی آری که در آن تراستی و صفای حاصل شود و فرط کمال
که بر سر پیکر آن در نشسته است و در دو گوشه و گوشه و گوشه و گوشه
حال از مشایخ و اولیای که در حضرت دل و دلش رحمان
کفر اندوختن معنی که حقیقت ذریع از این صبر برزند
در حواس و این که در حقیقت با حجاب جمع میگرد و مشغول
اول حضرت میماند چون که بطریق بیان میفرمود که اسم الله را
در حرکت زبان که هست آنست که در آن ملکوت باشد و از
کثرت لغت این اسم مبارک بطریق مذکور کای برسد
که در جواب زول را که می باشد اما این مشغول نیست
بعضی طایفه مشغول است که در علم و مختار طریق این فواید است

ولی آن نمیشود که کسی را می باشد که عمل آن در وقت که
عمل در ضمن آن میرسد و عملش نیز در آن باشد
که بطریق صیغه بشنید که در شستن رسوا شده صیغه
تعالی علیه السلام است و احتیاج بدست نهادن ملک یا لارا
یا باین آورده هر دو در آنست که هر دو در آنست
بر و بیاید و آنست که هر دو در آنست
بالا می رود و آب که از آن راه نفس را میبرد و در آن
سیانه را برآورده یعنی نهاده باین طریق که اول سوراخ
طرف راست را محکم گرفته و از آن نفس را در سوراخ
و سوراخ طرف چپ را و از آن نفس را در سوراخ
نفس

نفس را تا بادهای دماغ رسیده بر سر فرو رود و
بعد از آن در خارج طرف چپ را نیز حکم فرود
چپ استخوان و از شروع این عمل تا حال گذشت بی تصحیح
و کلفت انفرادی در آن تواند ظاهر است که با در دو
گذشتن نفس را از شکم که بر بینی جانب چپ و راست
نفس را از شکم و درج الله تعالی در دو گذشتن
نفس را از شکم و درج حق هم درین طرف بر فرود نمواند
بعلل آنکه در ظاهر این عمل که ظاهر است نفس را از شکم
که چنانچه با یکدیگر میزنند اما در شکم فقرت
نموده است مودت است که الله تعالی و الباقی بحمد تعالی

بودند که بعد از آویختن نماز شب بحسب فرموده خداوند

نماز بجا آورده و بعد از آن دعا بخوانند و در آن دعا بگویند
عصای سید باشند و نامزدت بماند و سال صلوات بر تو

بشمارد و بعد از آن از این مثل فتح عظیم روی نمود و در کار
دولت حقیقی کشور و کار از تو این مثل التماس خواست

تمام دنیای و دوری شود جای که سال است در حق

اخوانه و سیدان و خواب افروزدند و این مثل شریف

که در کتب زنگهای آینه دل و صف بودند و کدورت

آب و گل است از حضرت عیسی با سید القادر و سید

سید عبد القادر حیدر سیدار می آید و سید و سید

بایوب فقیر از عین رسیده و نام این مشعل حق
نوشته ای که در دوزخ فروخته اند میرزا
حضرت میان میر قدس الله تعالی سر برهنه
شکل این امر بوده اند بعد از حبس کردن
تاکید استن آن الله اول را گاه کلاه بر تان
دل صبور می مکتبه شد که در حاشیه نشستن
خطرات رو به دور و چون متوجه گفتی
شروع خطرات شود و از نمودن بجان دیگر
باز مانده و این دل را حضرت میان جمیع طلب
برو تا تم نماده اند چه هر که این اسم شریف را بر دل
زاد گوئی مقصود از او در ذای یار چون در

خطره بسیار است حضرت ما را حوصله فرموده
شرح چند معانی اند که راه خطرات از آن عبور
گردد و یکی از خطره آنست که مذکور شد و بطلان آن
شخص را خطره بسیار است از دل صوری
نیز رده باشد باید توجه را از دل صوری که
محل خطره است برداشته بدل مدور بکار رود
چون این دل بی زنگ است خطره را در آنجا نماند
خواهد بود ای ما چون محل شریف بنشینیم
بطریق که بالا آمد و شود چند گاهی بطلان
عجیب و لطافت غریب شوئی عظیم و روشنی لطیف
در دل در دل خود و تو را به الامد و کثافت
الان

انجا غفلت بمانم و کمال رو بعدم ارد ترا دوزخ
و وجدی بی اندازم رو نماید و لذت این
هو و رو بیکاری نر باز خواهد داشت اما این را
همه وقت نمیتوان کرد و چه خلوت لازم است پس
تا در خلوت باشی بایستی عمل شریف مشغول باش
و در وقت مشغولیت خلوت بشتغلی که اول هفته
شد ضایع تر بود به اندازه جا و در وقت
نیتوان نکند است ای بار در حقیقت
که شش تیا بدو پیوسته متوجه بدل باشد که درین
از درون تو اداری بهم خواهد آمد و خواهد
خواهد رسید چنانچه حضرت مولانا روم میفرماید

بر لبش قفل است در دل راز و نهش
دل بر آواز و آواز و این آوازی بعضی اوقات
چون آوازی که از زینور خانه بر می آید خانه
کیمی از متقدمین این اثرت باین معنی نموده
سخنهای بانگ زینوران بماند و خواند و گوشتی
ما کلام او و طبع عالم که فتنه افتابی بر همی خورد
هر مگویید کدام آوازی یا رنگان نمیزی که این
آواز در دل ششست و پس طبع عالم از دور
و بیرون بر از همین صداست بر آورنده
پندرت از گوش ندایی و احدی قهار

گوشت من از فی آیدت از حق برد و امثال تو
نشینت بر موقوف قیامت حقیقت که در بیان
نموده انالک که خاصیت من فقره اول علم است
و در عالم نادرونایاب و باستان معتبر ظاهر
و باطن از رسول الله تعالی عذیه سلم
سهرت غوث النقیس ابو محمد السیطان
عبدالواحد جیلانی رضی الله تعالی عنه رسید
و از ایشان بحضرت میاں خسرو صاحب آواز
است که در طریق این فقراء سلطان الاذکار
گویند و هیچ کس را بالاثرا این نشد و هر که
به اشتغال و وسوسه مشغول نماید در مشرب و چون

شاغل لحظ ازان باز مرماند مشتعل و مکرر
دیگر این شریف که بی ازان شاغل
بر طریق دوام دلی اتقطاع و انفصال
نست مگر در دوازده اشراحت و دست صحیح سست
مذکور است و مسطور است که بفرموده الله
علیه وسلم فرمود است از بعثت و بعد
از آن همیشه متوجه باین شریف بوده اند
اما هیچ یکی از علمای قیصر این معنی را در
نیافته اند ولی به آن نه برده از حدیثی که
رضی الله تعالی عنهما مردی است که رسول الله
صلی الله تعالی علیه وسلم پیش از بعثت باره

از تمام با خود میدانستند و بفارحی که
عاریت در حوالی مکه معظمه میبودند
و در آن غار رحمت علی شریف مشغول میبودند
تا از ایشان نشأ صورت حضرت جبرائیل علیه
السلام بر آنحضرت صلوات الله تعالی علیه دستم ظاهر
میشد و ابتدا روحی آن سرور ازین بود و صلوات
الله علیه و سلم بعد از آن خدا نخواست ای یار
جز از خواجه که مبارک سلطان الادکار
شروع کین و این شریف را در یابی باید
که شب یاد روز بجز آنکه از تردد اودمان
مخوف باشد یا بجز آنکه انجا اوارگی نرسد
در منته مشوجه بگوشت خویش نشیند و درین

تو به چندانکه توانی غور نمائی بتحقیق را و آواز
لطیف روی دهد و آن آواز رفته رفته
حنان گردد و غالب شود که از جمیع جهات ترا
فرد گرد و هیچ جا هیچ وقت نباشد که با تو نبود
و آوازی در آرزو بر آید قطره بشمار بخران
آواز و جمیع آوازی را با برهمن قیاس کن
تو که شش خویش کوته بینی و نکور بینی
بزرگست یا نه هر صدائی مطلق آواز دارد
که شوق علیه السلام را افلاطون گفت ای
پسر زن حایضی توئی که میگوید پروردگار
من با من سخن میگوید و حال آنکه او مستر است
از همه

اینجند و آواز موسی علیه السلام فرموده میهمان
 ای و غم من میکنم و از حیاهات آوازی می شنوم منزله
 از انقطاع و ترکیب حروف اما اهلون نوسان
 علیه السلام را تصدیق نمود و بر سالت ایشان
 اقرار کرد و از پیغامبر صلی الله تعالی علیه وسلم
 از کیفیت ترقول و حی بر رسیدند آن حضرت فرمود
 آوازی مرا بیاور که همچون آواز حیوشان است
 و گاهی مانند آواز درختان و گاهی مثل
 شود سرشته نبوت مردی / حرف میزنند
 بامن و گاهی صوتی می شنوم همچو سلسله چری
 حضرت خواجہ خانقاہ رحمتہ اللہ علیہ فرماید

گفتی ندانست که منزل ملک و لدار طایفه است
حضرت نه بانک جز می بر آید موند تا حضرت
عبدالرحمان جابر فرمایند در خانه که اولست
دانم ترسم این پس که رسد بکوس بانک جز
حضرت مباحثه بطلب و در کس اله کسره منور بود
که حضرت رسالت پناه علی الله علیه و سلم
یا اخی شتر سوار می شوند و در آن حال غلبه میکرد
و جگر تپه و در آن راه هر دو زانو
خم می کردند و بر زمین می رسید ای یار ای خیر
بیان کیفیت نزول وحی مذکور شد معقولم
احادیث است که در صحاح سه بطور است و از
کتاب

بشارت صحیح است بشطن اللذکار اما انبیای
علیم السلام را ازین آواز حالتی رومیلا
که آیات وحی و احکام الهی بر ایشان معلوم
نمود و اولیاد را ازین آواز و حرفی جهت
بی القطار جمیع ولادت و وید و دوق
در برابر چنانکه جمیع ایشان و ازوان گذشته
السبب این لذت یکذرا نند و دیگر این آواز
شرویدند / نام و یذید غرآمد حضرت
میان آب میویدند / غوث الثقلین رضی الله
عنه و قدر کسره فرموده اند / سفا میرا صل الله
تعالی علیه وسلم شش سال در غار حرا مشغول

بسلطان الازکار بود و من در آن غار که
دوازده سال باین غار اشتغال نمودم و
وکن یثرب ای عظیم روی داده حضرت مکان
چو طلب می نمودند عجب دارم از حاجیان و این
مهم مسافت بعینه راه طبع نمود و حج میروند و
برکات آن مکان مبارک را در زیر پاندانی بار
مناجی و طهارت و شریفه القدر عزیز در غایت
که با اکثر از یاران خود میروند و به این آرا
میکنند یا بنما و او را بود چنانچه حضرت
آخوند فرمودند بعد از یک سال روی می داد و
و حضرت آخوند صاحب که مرا فرمودند بعد از آن
مشیر شد اما من بعضی را انتم در مدت

روز چهار روز رومی نمود پس ایستاد
باستاده و نایت مرتفع نمود و من صبح میگو
و بی سروه میایم اسی یا چون تران اواز
رومی وید باید که خوب نگا داری در حفظ
آن گوشش بلغ نما می تا آنکه ملکه شود چنانچه
در بحر او بحر رودی میبندد در بازار را و مجمع
ظلالی رومی به هرگاه ^{نظیف است}
نمایه اواز و ^{هبل و تقارنه و ناکه اواز}
از همه اسحت تر بهد عالیه و حرا عالیه
چراغ عالیه نیاید اصل نیست و هیچ اواز
ازین بظهور آمده اکثر یاران اشغال حضرت

میاجو و طلب که در بازار میروند و نشینند
سبب این بود تا معلوم کنند که آواز این است
با نظریه رسیدن و رسانیدن که جمیع آوازه ها
عالم آید یا نه ای بار چون ترا سلطان
لا دهم از روی آینه بزرگ گشت بر تو فتح عالم
لطافت و اطلاق چه دل لطیف ترا لطیف
که از دور در ریاضی لطافت و اطلاق بی بین
گردانند و در حقیقت از دست تو خوش زده چشم
حقیقت و خود است بد وقت خود را بانی
که عرصه ای و ندای هرست این صدای لوح
آمده چنانچه هر جا که زنگ از آن زنگ صورت
گردد

مرسته چون ادهی نهایت است صورت و رنگ
و تیرگی نهایت است و صدای و ندای او هم
نازایی نهایت است و چنانکه از هیچ چیزی
ماند چیزی ازین آوازها و رنگها تیریدگی
نماند هر چه است در میان بوحیدای ماهرگاه
که این سعاوت لایزال و همالت فی زوال
را و قوی نمود در دایمی هویت خوش در
یاب که هرگاه هم او شریسته حاره غیر ازین
بند شریست که خود را نیز عین اوداتی
و در بندار من و تو در ثانی اینست حقیقت
تو میدرخشی ذاتی انفسکم افلا تبصرون

باید از عین ذات دانستن خود را ملایم
 بخای و راه ~~خود~~ ~~سکندر~~ ~~دلی~~ ~~نک~~
 و تعینات حجاب ذات ندانی بر
 حجاب اندر هیچ با آنکه کند نفس حجاب اندر هیچ
 حتی بحر حقیقت استخوان در و چون هیچ و بیان
 آب است اندر هیچ و آله خطره روی وید
 نیز عین ~~عالم~~ ذات دان بآنکه این
 بکمال پذیرد و این ~~نیلا~~ ~~گردد~~ ~~وید~~ ~~چون~~ ~~ان~~
 کمال رسد هر حال نظر کنی خود را نیست و بر خیز
 خود را یا بی زخمها که او را بحضرت نرسد و بی
 زلف و پاکتی متصف ندانی که از سعادت

تشبیه فیض مانی و هم چنان محض تشبیه
موصوفات زنی که از دولت تشبیه بی بهره
گرمی پس پاکی و ناباکی و تشبیه تشبیه همه
از مشهورات است و اگر دریا را از زو جدا تصور
کنی محروم گردی از نعمت ترحیم و عرفان امیر
دریای حقیقت چون بحرکت ایدم و نفس از
بیدار گشت و صد هزار حجاب دایره آسمان
وزین نماید آمد و این همه در این حور یا جدا
نباشد چه اگر نقشی و موجی را خواهی که از
دریا جدا کنی صورت نه بندد ز نام اگر چه
حرکت جدا است اما در ذات حقیقت

بگفت است تو حیدر یوم از یغیر ما و از موجود
بپوشید و شکست که غیر خدا اما اینها که تو می
غیر در ذات نیست و در تمام حیات است
آب نایب بودنی صورت و بی رنگ است
چون نایب شد ماه صورت هیچ کرد کاه صورت
برف و ژاله در پوشد نظر آن که هیچ و براف
ژاله همان آب بسیط می زکات است نایب خود
بکدر از دهمان آب حواسی نامید و بگفتند
هر که شناختست و حتم حقیقت یاب دارد
آب را در هیچ مرآت و کیفیات آب میباید
در یاب است و چون در هر یک ذات و کباب

از دواج و تنوع و تجو نقش اندر آب بحریت
که موج نیز بر اندر و در قطره گشت موج گاه است
حباب و اندک تا دیده است و در بند لیاکی
و کیفیت در مانند فرق میان عارف و جاهل
همین است پس عرفان زیاده برین نیست که حمد
را شناختن و الا تو خود عین او بودی و همه
از است و حال است که غیر او موجود کند برای
تجسم این افعال مشال بسیار است چنانچه نقش
و لفظ و معنی همه از وجود و ساطعی ظاهر شود
و چنانچه پنج و برک و شخ و صیوة همه است
سیر را خود و دایا و جود که شریک مانع و عرت

ذات من . واحد بکری شود از اعداد
دریا مخیری نشود از امواج با همه اختصاص
استیلاست. در نوع انحصار است و این یار
بدانکه ذات و افعال حقیقت و به مرتبه بی
رنگی که گشت کمتر محقق از آن جز میدید و
چون بدو بسته اتی اجب و ظاهر شد و تقا
اختلاف بر افکند تمام ذات متیر گشت بدو
و هل و شامعه در دار خویش اکنون اگر مطلق
را مکنی طلب نیایی مگر در تشد جناح در ساز
ظهور در محقق بر مقید از جسته نمی یافته
مگر مطلق پس تحقیق را که فیه حجاب

نیت و تعینات مانع ذات پس بر عرجه نظر

افتد حس مطلق بحجاب نظر در آمده است

کوی سخن ز روی تحقیق و صواب از خود روی

قبول کن روی مقابست هرگز نبود صفات بر ذرات

حجاب کی آتش بر آب مانع نفس بر آب ای بار

شمار آخر و نهایت کار درین سلسله شریعت خود

پیشین است و سرانجام خود را عین ذات است

صرف و اتقان و عرجه جز خود بنظر در اید عین

خود فهمیدن و هیچ دوغی بر کردن و بردن ای

یکانگی بر افکندن خود بخود دلست کرد

پیشین من عین من مجنون نیت الشیخ از

(157)

در این سلسله شریعت خود

بر تو خود بیرون نیست و نترسیدن معنی بعضی
از اکابران اش تا کبره اندازند خویش
می یابم و ما دم نوی یار و زان همی تیرم ^{بیت} ^{بیت}
را در کنار ای یارم که ای فست سبب ^{بیت}
که در شرف شناخت خود خویش که ^{بیت}
اعظم و کیمیا و اکبر است منزه فکشت ^{بیت}
و لای یاری غفلت یادانی ^{بیت}
و خود دوستی گفت و کو نازع شد قطر ^{بیت}
ست نامی نبدار از دریا جداست و نده
نده است و تا خویش را نمیدانست خدا است
تا آنکه خدای می بخوشی هر جا تو ^{بیت}
نه نه جداست بخود است این ^{بیت}

بان مانند قطره میان آب جوید دریا چون
باین مرتبه رسیدی اثبات حقیقت و وحدت
طالع شد و ابرویم بندار تو مرتفع گشت
و حجب و ظلمت بر شانت آلود هر چند
حجاب در میان دارد باز رویش خورشید
نوب نماید بسیار چون عینک تو حجاب
حج تو عینک کشد چه تو عیار در اینجا ذکر
و لایزال مذکور کی گشت طاب لمعات قدس
الله سره الغیر از همین حال خبر میداد و معشوق
و عشق و عشق بر سر می گشت این
بعضی در تلخید محراب به کار دارد و در

مطالب صادق را باین مکتب رسانید و این
دقیقه را فهمید و در آنجا که
و تعلیم و تعلم را کفایت است این مقام
موردن جانیر خود را می یار چون دانست
اصل کار چیست

